

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

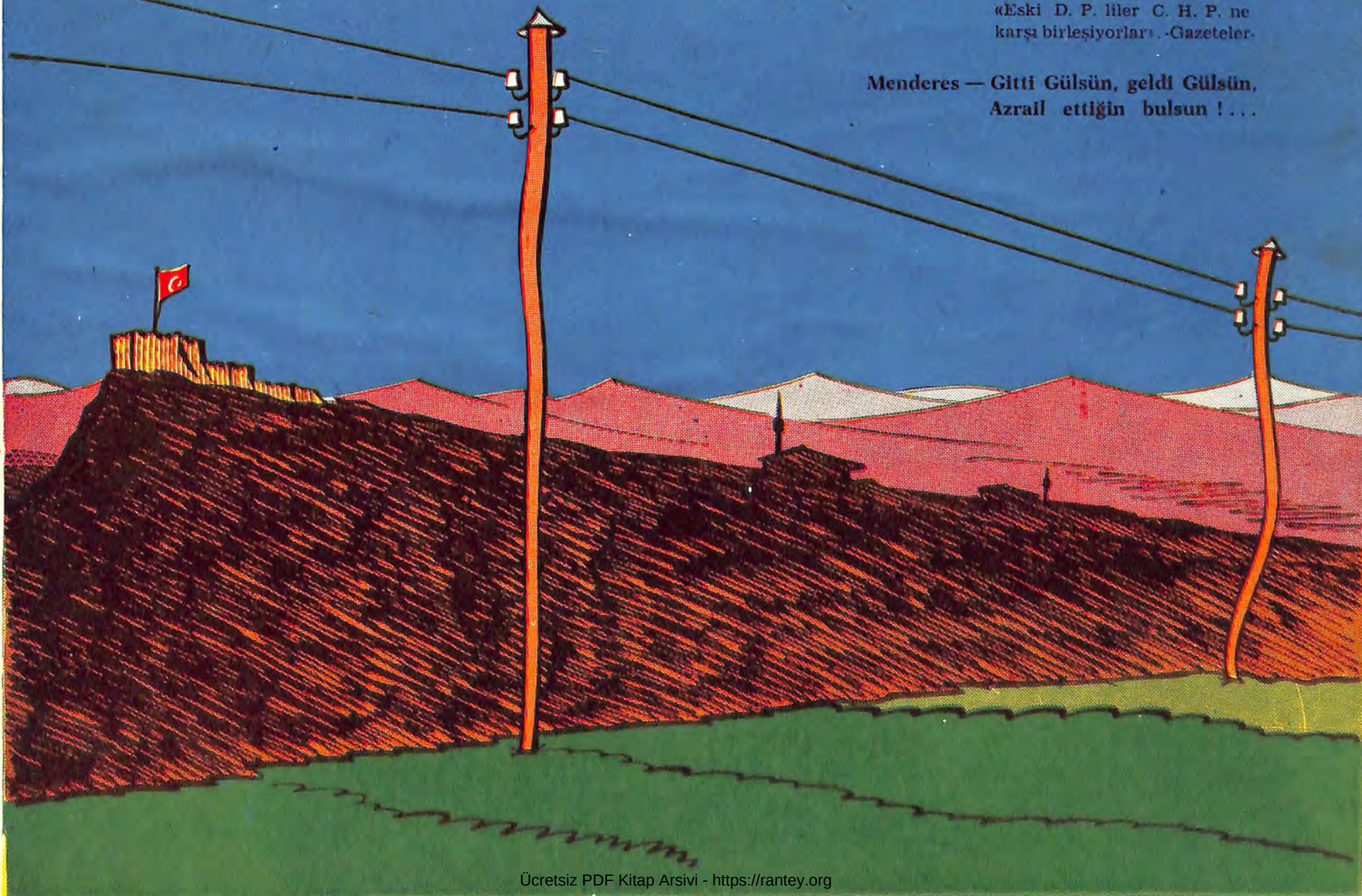
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKKABA

«Eski D. P. liler C. H. P. ne
karşı birleşiyorlar». -Gazeteler-

Menderes — Gitti Gülsün, geldi Gülsün,
Azrail ettiğin bulsun !...

2 AY ARA İLE 2 BÜYÜK ÇEKİLİŞTE

CEM'AN

6.0000.0000

29 Aralıkta:

4 MİLYON

1 TALİHLİYE 6 DAİRELİ
BİR APARTMANIN TAMAMI

34 TALİHLİYE
34 APARTMAN DAİRESİ
4 ADET 100.000 LİRA
100 ADET 5.000 LİRA
150 ADET 1.000 LİRA
ve 18.300 TALİHLİYE
çeşitli para ikramiyeleri

* 4 Milyon liralık büyük senesonu çekilişine katılmak için 28 EKİM tarihine kadar Türkiye İş Bankasına yatırmış olduğunuz tasarruflarınızı 29 Aralık tarihine kadar muhafaza ediniz.

7 Martta:

2 MİLYON

20 TALİHLİYE
20 APARTMAN DAİRESİ
2 ADET 100.000 LİRA
50 ADET 5.000 LİRA
100 ADET 1.000 LİRA

VE
10.000 TALİHLİYE
çeşitli para ikramiyeleri

** 2 Milyon liralık 1962 yılının ilk zengin çekilişine katılmak için tasarruflarınızı 5 OCAK tarihine kadar Türkiye İş Bankasında toplama-ya devam ediniz

Türkiye İş Bankası... Daima daha fazla...

Daima en fazla ikramiye veren Bankadır.

TÜRKİYE

BANKASI

AKBABA

Ben sana gösteririm!

BATI dünyasındaki partileri bilirsiniz, hepsi ayrı ayrı inanışlar etrafında toplanmışlardır. Programları isatlarından de belli olur. İşte İngiltere: Liberal Parti, Muhafazakâr Parti, İşçi Partisi...

E, bizde?...

Efendim, biz bize benzeriz Türkiye'sinde, partiler de birbirine benzer ve hepsi tek maddeli bir program etrafında toplanmıştır: «Ben sana gösteririm!»

Demokrat Parti, 1950 de «Ben sana gösteririm» diye iktidara geldi. Doğrusunu söyleyelim, Allah için gösterdi de: İnönü'nün heykellerine kement atıp it güruhuna kaldırımlarda sürükletmekten başlayarak, C. H. P. nin malına, mülküne el koymaya, dizgi, baskı makinelerini kilide vurmaya, sokakta muhallî mebuslarla selâmlaşmayı, el sıkışmayı, yan yana yürümeyi yasak etmeye kadar... Yok, o kadar da değil, yazarları, çizimleri cezaevlerine tıkmaya kadar... Yok, yok, o kadar da değil, tarih olmuş, ak saçlı bir kahramanı Uşak'ta taşlatacak, Topkapı'da linç ettirmeye kalkacak kadar!

Pekiliy, Cumhuriyet Halk Partisi'nin programı nedir?..

1950 de iktidarı kaybedince, ana muhalefet partisi de analığını unutmuş, bermen hırçın, geçimsiz bir üvey ana olmuş, o da bu üç kelimeli program etrafında dişlerini, yumruklarını sıkırmaya başlamıştır: «Ben sana gösteririm!»

E, doğrusunu isterseniz o da gösterdi, hem de üç tanesine, bir gün sabahı, sırtlarında beyaz gömlekler, ölümlü buğulanmış gözlerle darağacından gösterdi!

İhtilâl, elbet Halk Partisinin ihtilâli değildir. Ama «İhtilâl olacaktır» diyen Halk Partisiydi. Onları Yassıada'ya düşüren elbet Halk Partisi değildir. Ama «Düşeceksiniz, hem de fena düşeceksiniz» diye Halk Partisiydi. Onların işlerini çeken Halk Partisi değildir. Ama «Sizi ben de kurtaramam» diyen Halk Partisiydi...

Bayar - Menderes iktidarı, on yılda on dakika kurtulamadıkları «aşagılık duygusu» içinde, kendi ayaklarıyla —ama her gün yüreklerinde artan korkunun tepkisine uyarak— adun adım, ölüme kadar, zindana kadar gittiler...

Şimdi, on altı aylık bir ihtilâl iktidarından sonra, İkinci Cumhuriyetin sivil idaresi başlıyor. Bu sefer, iki değil, üç değil, dört parti karşı karşıya ve —Aman yârabbi!— dördünün de programı yine: «Ben sana gösteririm!»

Hele Osman Bölükbaşı, bir ordu başı cakasıyla topuna birden meydan okuyor: «Ben size gösteririm!»

Dört partinin, daha dünkü olayları unutan kör hafızası yetmiyormuş gibi, bu «ben sana gösteririm» hıncı, kendi partileri içinde birbirlerine karşı da var...

Büyü: İnönü, büyüklüğüne yakışmaz bir affetmezlikle, hâlâ Nihat Erim'e —o kadar sevdiği, o kadar emek verdiği, o kadar umut bağladığı Nihat Erim'e— karşı taş kesilmiş öfkelerini yumuşatamıyor... Hâlâ, C. H. P. nin en yalnız gününde en vefalı fedaisi Kasım Gülek'e karşı —suçlarını hizmetlerine bağışlayan— bir baba hoşgörülüğünü esirgiyor.

Karşı partiler, Meclis Başkanlığı için, Başbakanlık için bu iki C.H.P. linin adlarını öne sürüyorlarmış!.. Elbet sürerler: Bir parti, kendi kıymetlerini gittikçe artan bir hoyratlıkla göğsünden iterse, bu iç kavgayı kızıştırmak, öbür partiler için kaçırılmaz bir fırsat olur...

Adalet Partisi ile Yeni Türkiye Partisinin, eski Başbakan yardımcısına ve eski Genel Sekretere gösterdikleri yakınlık, Nihat Erim'le Kasım Gülek'e sevgilerinden değil, Halk Partisine düşmanlıklarındanır.

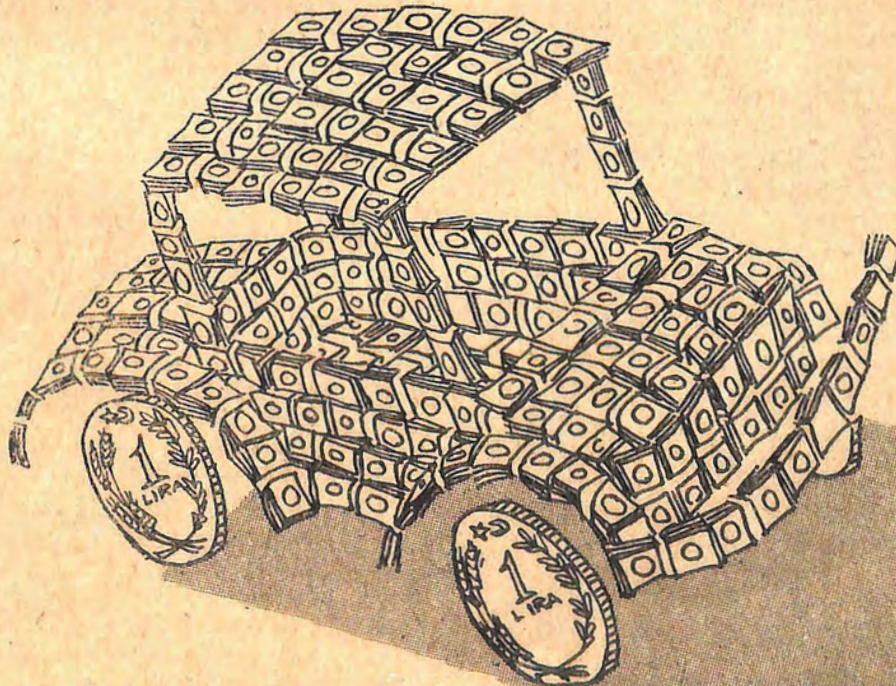
Ama C.H.P., bu çırpıplak oyunu bile anlamıyacak kadar kaba bir kının gafleti içinde, hâlâ kendi çocuklarına yumruklarını sallıyor: «Ben sana gösteririm!»

Aaaah. Göğsüme sığmayan ahlâkla aaaah!.. «Ben sana gösteririm!.. Ben sana gösteririm!.. Ben sana gösteririm!» derken, korkarım hepimize ve hepimize fena gösterecekler!

30 - 10 - 1961

Yusuf Ziya ORTAÇ

İlk yerli otomobil 450 bin liraya mal oldu. (Gazeteler)

YAZISIZ!

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Nîmet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ-Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Baha Oral, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Yaşar Özen Semiramis Aydınlik.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Tuthan Selçuk, Suat Yalaz, Nihar Tülek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner Burhan Solukçu.

✱

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Saka Matbaası

✱

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Flah : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodforer caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

İLAN FİYATI :

Kapak içi, santim 15 lira. İç sayfalar 20 liradır.

Cilt : 1 — Sayı : 16

16 Kasım 1961

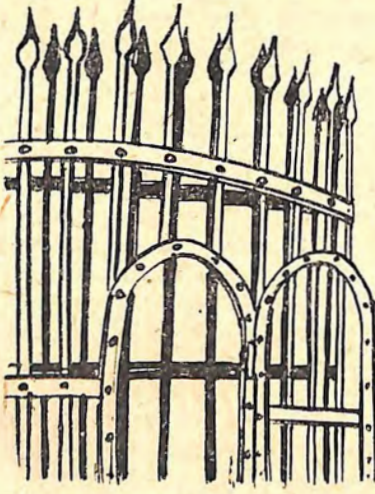
YTL : 38

Telefon : 22 18 11

✱

Bu gazete Basın Ahlak Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

KAFESİNDEN

— Evladına, kitabına yılmnı İtli gumserim...
— Peki, bacağından İki kilo kopardığını nasıl anlamış? Tartmış mı bunu?...
Bekçi durdu. Biraz düşündü. Sonra yanındaki adama döndü. Telefonun ağzını kapatarak:
— Darttın mı bunu İlen?... dedi. Kilosunu nİrden biliyon?...
— Kilosunu tahmini söylüyorum kardeşim. Elbette tartmadım.
— Gumserim, kilosunu göz kararı söylüyomuş. Dartmamış...
— Arslan olduğunu nereden biliyormuş?
— Gözüyinen görmüş. Boynunun etrafında saçları var da, guyrugunun ucunda da bi topuz vardı deyör.
— Yaralı adam neredeymiş şimdi?
— Aslan adamı, bir golunu, bir de bacağından İki kiloyu gopardıktan kelli Nuruosmaniye tarafına yöri-müş. Aslan geçip gettikten sonra e-hali doplanmış. Yaralı adamı hastana yaldırmışlar.
— Bu arslan, olsa olsa Gülhane Parkından kaçmıştır. Ama, işin bundan sonrası daha tehlikeli... Çünkü

layıp da getirilsem?...
Komiserin canı sıkılmıştı:
— Haydi ben kapatıyorum, dedi. Fazla gevezelik etme...
Telefonu kapadı. Sonra tekrar açtı. 22 43 82 yi çevirdi:
— Alo... Emniyet Müdürlüğü sant-ralı mı?... Nöbetçi müdürü verir misiniz?... Alo... Beyim... Nöbetçi müdürü zâtı âliniz misiniz?...
— Evet, ben'im...
— Beyfendi, burası Beyazıt Nahi-yesi başkomiserliği... Bendeniz ko-miser Cevat...
— Buyurun...
— Çok müthiş bir haber efendim... Gülhane Parkındaki arslanlardan bi-ri nasılsa kafesinden kaçmış. Kaç-tıktan sonra Çağaloğlunda, dört yol ağzında, bir yolcunun üzerine atıla-rak kolunu ve bacağına koparmış. Halk panik içinde... Arslan Nuruos-maniye istikametinde ilerliyerek mechul sokaklara saparak gözden kaybolmuş...
— Yahu, Gülhane Parkındaki arslan nasıl kaçır?...
— Her halde bekçilerin bir ihma-li olacak efendim. Lâkin hayvanın şehirde dolaşması büyük bir tehlike-

— Ciddi mi söylüyorsunuz?
— Evet binbaşım.
— Ne tarafa doğru gitmiş hay-van?...
— Beyazıt tarafına?...
— Haberi size kim verdi?
— Beyazıt Başkomiserliğinde ko-miser Cevat...
— Peki, teşekkür ederim, biz ge-rekli tedbirleri alırız...
Binbaşı telefonu kapadıktan son-ra bir daha açtı:
— Alo... Sayın albayım, zâtı âliniz misiniz?...
— Ben Kurmay Başkanı Emin Ay-tekin.
— Sayın albayım... Çok önemli bir haber var... Gülhane Parkından bir arslan kaçmış... Şehre girmiş. Yurt-taşları parçalaması ihtimali varmış. Tedbir alınması hususunda ne em-rediyorsunuz?
— Kim söyledi size bunu yahu?...
— Emniyet nöbetçi müdürü söyle-di. O da Beyazıt polis karakolundan öğrenmiş...
— Peki, bir dakika müsaade edin, bir de ben kendileriyle görüşeyim...
Albay Emin Aytekin ahizeyi yeri-ne kapamadan parmağı ile küçük düğmeye bastı. Önünde duran tele-fon listesine bakarak yeniden nu-maraları çevirdi:
— Alo... Neresi?...
— Beyazıt Nahiyesi Emniyet Baş-komiserliği... Bendeniz Nöbetçi Ko-miser Cevat...
— Oğlum ben, Örfi İdare Kurmay Başkanı Emin Aytekin... Sizin mu-tükana bir arslan gelmiş diye ha-ber verdiler...
—
— Söylediklerimi anlamadınız mı?
—
— Cevap versene...
— Sayın albayım... Çok müteess-rim... Son derece esef verici bir yan-lışlık olmuş...
— Nasıl?...
— Efendim, yaptığımız tahkikata göre, Beyazıt tarafına geçen arslan değİlmiş... Osman Bölükbaşı bir o-tomobile o tarafa geçmiş. Halktan biri de «Arslan geçiyor, arslan» diye bağırınca baskaları da hakiki arslan zannetmişler. Tevatür döne dolaşa bizim o bölgedeki bekçiye kadar gel-miş. O da hakiki arslan sanarak du-rumu bize bildirdi. Fakat sonradan yaptığımız tahkikat, bunun hakiki arslan olmayıp Osman Bölükbaşı ol-duğunu meydana çıkardı.
— Yani, arslan dediğiniz Bölükba-şı mı İmiş?...
— Evet beyim...
— Hay Allah ıyltİğini versin ya-hu... Biz öyle arslanları çok görmü-şüz... O arslanlardan kimseye zarar gelmez. Höt dedin miydi, öyleleri yerine oturur... Bir daha bir mesele-yi tahkik etmeden ortalığı telâşa vermeyin...
— Başüstüne beyim...
Telefon kapandı. Komiser Cevat fena halde bozulmuştu. Kendi ken-dine inırlılandı:
— Ulan İbrahim, sen hele karako-la bir gel de, ben sana soracağımı bilirim.

KAÇAN ASLAN ADNAN VELİ

— Alo... Nİre ora?...
— Beyazıt Başkomiserliği... Ben komiser Cevat...
— Gumserim!... Ben Gedikpaşa Bekçisi 161 İprâm... Cebimden yim-beş gurus virerekten telefon İdiyom.
— Ne oldu?... Bir vukuat falan mı var?...
— Yaralama...
— Nerede oluyor?...
— Nuruosmaniye camisine yakın...
— Yaralıyan adam kaçmış mı?...
— Adam yaralaması değel beğim...
— Ya ne?...
— Hayvan yaralaması...
— Nasıl hayvan?... Birini hayvan mı ısırmış?...
— Bu hayvan senin bildiğin hay-vanlardan değel gumserim. Ben Ge-dikpaşa'nın ağzından otobos cat-tesine çıktıydım, bir adam goşarak-ten geçerkene şüphemi gendi üzeri-ne çekti. Herifi durduttum. «Niye go-şuyon İlen?» didim. Herif talâş içeri-sindeydi. «Amman Bekçi dayı!..» di-yerekten boynuma sarıldı. Onun an-latmasına göre, Çağaloğlunda, dört yol ağzında bir aslan görmüş. Aslan, garşısına çıkan bir adamı yere yk-tığı gibi üzerine atılmış. Bir golunu goparmış. Bir de gaba etinden İki kilo kadar bir parça goparmış.
Komiser heyecanla sordu:
— Bunu gören adam şimdi nere-de?...
— Benim yanımda duruyor gumse-rim...
— Arslanı gözleriyle görmüş mü?..

hayvan karanlıkta ara sokaklara gi-recek olursa, parçalamadık insan bı-rakmaz. Vaziyet çok fena... Hemen nöbetçi müdürlüğünü haberdar ede-yim. Her tarafta sıkı tedbir almak lâzım.
— Gumserim, ben aslanın peşin-den gideyim mi?...
— Tabancanda mermi var mı?...
— Var emme, küflü, çakmıyor.
— Niye sağlam mermi almıyorsun yanına yahu?...
— Başgumserim geçende gayma-kama haber İtmış. Gaymakam da, ay mehtabında merminin lüzomu yoktur. Hırhızı bekçiler gözleriyinen görşünler dimiş...
— Öyleyse sen tabancasız arslanın peşinden gidemezsin.
— Yok beyim, evel Allah... O ga-der gideriz... Sen İprâm'ı ne sanı-yon?... Aslandan bir geri galdığımız yok bizim...
— Ne tarafta arıyacaksın arslanı?
— Gumserim, siftah Tavuk Paza-rına girerim. O yandan Çarşıgapsı-na doğru yürürüm.
— Ya başka tarafa gittiye?...
— Artuk gaderimize...
— Ya arslan'la karşılaşırsan ne ya-pacaksın?
— Gayrı orasını sen bana bırak gumserim.
— Bana bak İbrahim... Gece vak-ti bir sakatlık yapmıyalım. Hayvan seni bir yere kısıtırsa, oturup ku-rabiye gibi yer haaa!...
— Orası bana ait... Ya aslanı bağ-

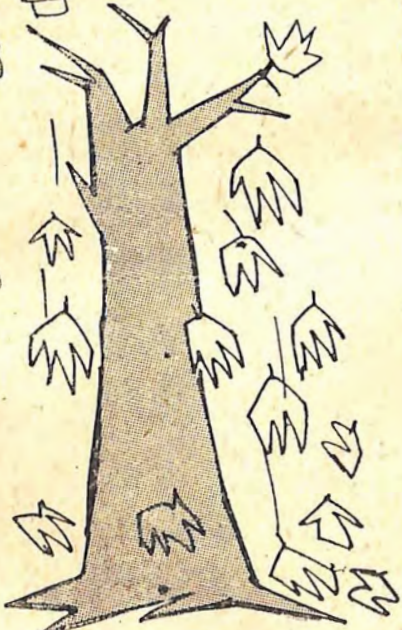
dir. Bu akşam yakalanamazsa, her halde üç beş cana kıyacaktır.
— Sahi mi söylüyorsun?...
— Evet beyfendi, maalesef tehli-ke büyüktür.
— Peki öyleyse, teşekkür ederim. Ben şimdi gerekli emniyet tedbirle-rini aldırırım. Yeni bir haber alır-sanız bana hemen bildirin...
— Başüstüne beyfendi...
Nöbetçi müdürü telâşla telefonu kapattı. Zile bastı. İçeriye giren me-mura emir verdi:
— Derhal bütün emniyet âmirlik-lerine telefonla emir ver. Onlar da mahalli karakollara bildirsinler. Gül-hane Parkından bir arslan firar et-miştir. Şehirde dolaşmaktadır. Yol-larda rastlıyacağı vatandaşları par-çalıyabilir. Aynı zamanda durumu telsiz dairesine bildir. Vazifeli bü-tün ekipleri keyfiyetten haberdar et-sin... Arslan, bu akşam ölü veya di-ri olarak behemehal yakalanacaktır. Polis memuru, dışarıya çıktıktan sonra nöbetçi müdür telefonun nu-maralarını çevirdi:
— Alo... Efendim bendeniz emni-yet nöbetçi müdürü... Örfi İdare ko-mutanlığı ile mi görüşüyorum?...
— Evet, ben nöbetçi subayı Bin-başı Fahri...
— Sayın binbaşım, Gülhane Par-kından bir arslan kaçmış.
— Arslan mı nasıl kaçmış?...
— Her halde bakıcıların dalgınlı-ğından faydalanarak kaçmış, şehre girmiş efendim.

ADNAN VELİ

Hafta'nın KARİKATÜRLERİ

DEMOKRASİ
YOLU

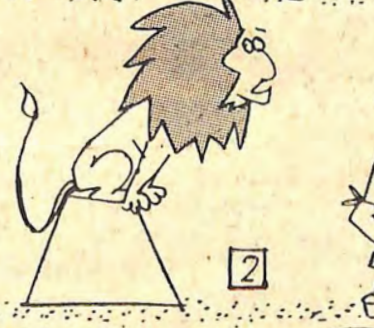
AZ GİTTİK, UZ GİTTİK...

SONBAHAR

BİR FIRINCI EKMEĞİ BEŞ KURUŞ UCUZLATTI. (GAZETELER)

-İÇİNDE BİR BEN
EKSİKTİM...

-ALLAH ALLAH, NEREDE
BU ADAM ?..

İnönü'nün inceliği

Kendisini sevmem. Ama bazı üstünlüklerini inkâr etmek imkânsız. İşte: Gürsel Paşa Şeref tribününde oturuyordu. İnönü de derli toplu hanımıyla erkâna ayrılmış locada. Yanında Gümüşpalayla karısı vardı. Bir yâver kendisine yaklaştı:

PERDE : 1

— «Paşam sizi, Devlet Başkanı Şeref tribününe rica ediyor.»

— «Kendilerine teşekkür ederim. Fakat Ragıp Paşa (Gümüşpala) burada, benim burada kalmam daha doğru olur...»

1 — Ne güzel bir dersti bu...

2 — Acaba Pala Paşa İnönü'nün yerinde olsa nasıl hareket ederdi dersiniz? Sevmiyoruz diyoruz amma İnönü'yü, ondan öğreneceğimiz çok şey var. Benim şahsen var. Kimin yok ki?

PERDE : 2

Şeref tribünün arkasındaki salonlarda iki büfe, biri sağ odada, biri sol odada. Sağ odada Devlet Başkanı var. İnönü'yü sağa davet ediyorlar. Gümüşpala'ya sol odayı gösteriyorlar.

İnönü gene:

— «Ragıp Paşa niye o tarafta?» diye soruyor ve onun üzerine Gümüşpala sağa alınıyor!

Pardon size amma bu işgüzar protokolcular, bu keyfi sınıflamayı yapan protokolsuz protokolcular kınlar ki?.. En büyükler her zaman böyle saçmalıklardan habersizdirler. Gümüşpala bugüne bugün bir parti lideri... Sevmiyebiliriz onu. (Sevmiyoruz da netekim, benim tek bir politik şahısta gönlüm yok. Gönlüm başka yerde şükür!..) mecburuz kendisine bir lider muamelesi yapmağa... Hiç olmazsa törenlerde!.. Bunda bile görüyorsunuz ki İnönü'nün dürtüsüne muhtacız!

Fosil teşekküller

İçim açıldı doğrusu. Yalnız bizbize benzemiyormuşuz. Başkalarına da benzliyormuşuz ters tarafından olsa bile...

Bir gün bizim protokoldakilerden biri, beni müthiş şoke etmişti. Grip'ten vefat edecek raddelerdeydi neredeyse... Bir âmrini kendisine bir telefon salladı: «Hadi Maça gidelim» diye... Aaaa!.. yarı vefat halindeyken doğruldu, haplar yuttu, nah, yeni on lirahklar kadar! Boğazına İtalyan fularları sardı (çok güzel desenli vardı fularların), gargaralar yaptı ve gitti maça!

— «Yahu, dedim, ne yapıyorsun!.. Herif maça gitmek istedi diye kendini öldürecek misin?»..

— «Amaaaan» diye cevap verdi, ne sen anlarsın halden ne o!..»

Vallahi ben anlarım halden... Ama artık halin biraz biraz normalinden!..

Derken efendim geçen gün bir ecnebi dostuma gittim. Alışıyor, tıksırıyor. Nezlenin bütün letafetsizliğini taşıyordu tümünde, ve gylınmeğe çabalıyordu halsiz halsiz:

— «Yahu yatsana» dedim.

— «Olmaz» diye inledi. «Sefire bizi

yemeğe çağırıldı. Gitmesem çok gü-rültü patırdı olur... Mecburum!..»

— «Ayol, sen deli misin?.. Bir yemek uğruna ölmek çok ucuz!»

— «Amaaaan» dedi o da.. «Ne sen anlarsın halden ne o!..»

Şükür anlamam böyle hallerden.. Şükür yarabbim. Şükür dünyanın en hür memleketinde (öyle değil mi ki), dünyanın en hür vatandaşıyım!.. Ama anladım ki, gene dünyanın «fosilize» bazı teşekkülleri var. Onlara bu hava hâkim her yerde. Âmrin ve hele âmrinin küçük kaprislerinin, küçük despotluklarının, küçük bas-kıların at oynattığı bir hava...

Dünyaya karışmam, amma, hiç olmazsa bizde bu «fosil» teşekküllerini fosillikten çıkarmağa yeltensek (amma üç adam atmak, on üç adam almakla değil) nasıl olur id?.. İhtilâlden de mi güç?

Milletvekilleri ne yapıyorlar?

Meclis içi malûm ne yapmış oldukları şimdidek. Tur attılar, oy at-tılar, söz attılar...

Dışarda... Tarih bir tekerrürden ibaret diyen keşke demeseydi. Onu haklı çıkaracağız diye yırtınıyorlar. Erkek erkeğe yemekler yiyorlar. Anadolu Klübüne devam ediyorlar. Gazinolarda birleşip, has-bahçe hayranlığıyla cılız numaralar seyreliyorlar. Allelerini getirtebilmek için, gevşeklikle ev arıyorlar,

gevşeklikle... İyi şey gevşeklik! Konuşmalarına kulak kabarttım, kendi usullerince ve uslüplerince hemcins-lelerinden bahsediyorlar... Dünya ne kadar değişmiş değil mi?.. Dayıhyo-rum değişikliğe!..

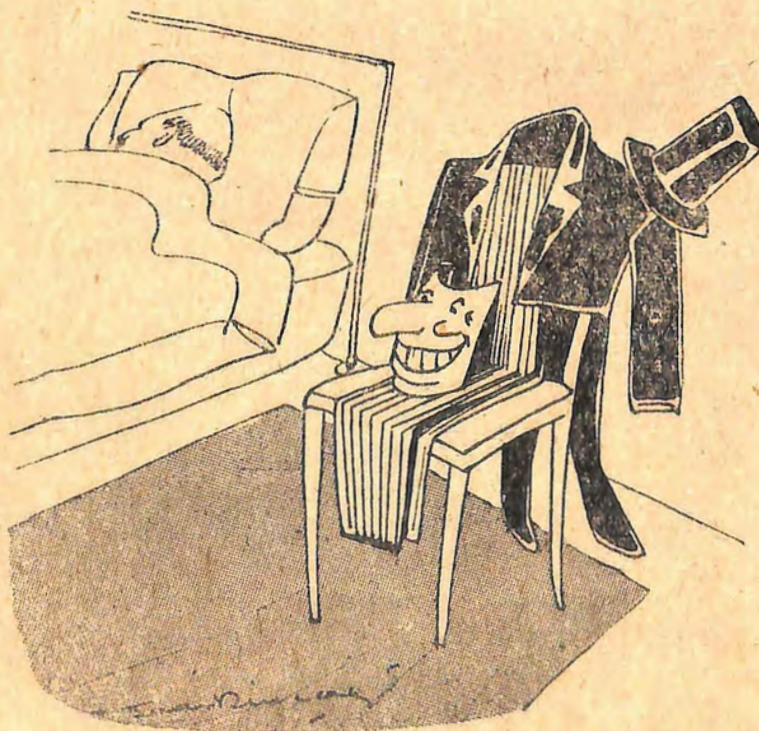
Sükût altındır

Her, amma her gazetecinin aklına gelen ve dudaklarından çıkan suale cevap vermeğe mecbur değiller ki, resmî makamlar. Eskiden homurdanır susarlardı. Şimcik cevap üstüne cevap tahkimatı var... Ve bu cevaplar tabii birbirlerine «küs» şiddetle!..

Ben söylemiyeyim de siz bulun: Şu Paristeki 14 ler toplantısı hakkında kaç çeşit cevap verildi?..

Basının karşısına çıkmadan önce (ayansı da hesaba katarak) bir anlaşma, bir sözleşme, bir görüşme ve bir müşterek görüş yok mu?.. Şimdi muhterem alle büyüklerini anlıyorum: Zorda, darda kaldılar mı, küçüklerin karşısı ıda oturaklı oturaklı bir «düşüneyim» çekerlerdi. O zamanlar kızarak, köpürürdük ama, bacak kadar çocuklara sonradan mahcup olmaksansa, bu «düşüneyim» i çekmek daha yakışıklı bir hareketli onlar için... Hem de düşün-cenin işlyeeceğine dair bir nevi tahahhüttü bu.. İyi şeydir düşüncenin işlemesi...

Bu «düşünelim» kelimesini herkese hatırlatsak. Dünyanın en zararsız kelimelerinden bir vallahi!

YAZISIZ!

Anket

Bir teşkilât ecnebler için bir anket hazırlanmış. İçinde sualler sualleri kovalıyor, hem ne sualler!.. Bir tekini size sunayım. Öbürleri hep bu ayarda:

— «Türkiye'ye gelmekten ne diye korkuyorsunuz?»..»

Ecneblerin yerinde olsam derdim ki:

— «Vallahi bey âbi korkuyorum. Memleketiniz cennet gibi memleket. Ben korksam korksam bu gibi anketleri hazırlayanlardan korkarım!..» (Vallahi billâhi ankette bu sual var. Daha uzunca tafsillât istiyene vereyim...)

Hamlet

Büyük tiyatro alkıştan kınılıyordu. Ohooo!.. «Çılğınca alkışlandı» diye yazı yazmağa alışık resmi ağızlar alkışın ne demek olduğunu gelsinler görünsünler diye düşünüyordu insan... İngiliz sefiri, İngilizlerde az görülen bir heyecanla ayağa kalkmış, Cüneyt Gökçer'in elini sıkıyordu:

— «İngilterede bile böyle bir Hamlet'e pek az rastlanır...»

Az mı raslanır çok mu raslanır bilemem. Ben Hamleti İngilterede de gördüm. Ve... ve... Hamlet uzmanı geçinen Lawrence Ollivier'nin titiz oyununu soğuk buldum, donuk buldum, fazla İngilizvari buldum... (Hamlet, hatırlatayım, İngiliz değildi, Danimarka aslındandı, yaaaa...) Sonra Lawrence Ollivier'nin plastiki m sait değildi bu role... Enine büyüyen şeftali ağaçları vardı - tabii şeftali ağaçlarının zerafeti yoktu onda - sadece «enine» ilgi vardı: Sımsıkı kavriyan çorapların içinde bacak yapısının bozukluğu göz çıkarıyordu.. Oynuna tesir ediyor muydu bu?.. Bilmem. Seyircinin gözüne tesir ediyordu. Mühlüm şey seyircinin gözü!.. Oyun bir bütündür.

Cüneyt Gökçer'e gelince, plâstik bakımından nefis bir Hamletti. Rolünün icabı kendisini on kilo zayıflatmıştı. O ne romantik, o ne zarif, o ne «havalı» silüetli öyle!..

O ne çalışılmış, o ne hissedilmiş, o ne olgun oyundu öyle!.. Yalnız işte çok büyük aktörler etraflarını «silme» siliyorlar, ve «tozna» ufalıyorlar! Belki en büyükleri etraflarına da yardımcı olabiliyorlar. Cüneyt daha o safhada değil... «Ezme, ufalama» safhasında... O safhaya da varması yakın... Büyük aktör Cüneyt... ve dünyada artık ona tiyatro çevreleri «Büyük Cüneyt» demeye başladı. Sırf formaliteler yüzünden kendini gösteremediği bir festivalde ondan böyle bahsedildi. «Büyük Cüneyt!»

Diz daha Büyük Cüneyt'e mızırmızlık formaliteleri çıkarmakta devam e elim.

Seyrciler arasında tek tanınmış çehre Cevdet Sunay'inkiydi. Tanınmışların çoğu, küçük koridor oyunlarından ötürü fevkalâde bir oyunu kaçırdılar. Bu gidişle o çekişme onlara çokook şey kaçırıcak, çokook!..

Nimet ARZIK

Daktilo!

Bir daktilo makinesi aldım geçenlerde. Bu yazıyı, şimdi o makineyle yazıyorum. Dolma kaleme yatkın olan elim ve kafam, tuşların çıkardığı acayip «Çat çat» lardan, klâkson sesinden ürken deve katarlarına döndü. Kalemi bir tarafa itip de, daktiloyla yazı yazmayı, tavuk dolmasını bırakıp, oooooh, ne nefismiş diye kapuskaya yumulmaya benzetiyorum ben.

Eskiden ne iyi, ne rahatmış bu işler. Alırlarmış ellerine kamış, divite banıp arzı hal ederlermiş. Kamışın ucu mu bozuldu, yont, yeniden yaz; aşındı mı, sivrilt, gene yaz. Derken, dolma kalemler çıkmış ortaya. Cins cins, boy boy, renk renk. Beş liradan, iç yüz liraya kadar. Mürekkep çek, ucunu temizle; bitti mi, bitmedi mi diye, ikide bir kalemi güneş ışığına kaldırıp, mürekkebin kontrol et. On beş gün arayla, kaleme sıcak su doldurup, tıkanmasını önle. Bunları yaparken, kazara kalemi yere düşürüp, bir de çatlattın mı, hemen git mağazaya, iç yüz lira daha verip, yenisini al. Bütün bunları düşünen insan zekâst, tükenmez kalemi bulmuş nihayet. Ama bu mübareklerin de sadece adı tükenmez, iki sayfa yazdıktan sonra kaldırıp çöp kutusuna at.

Şimdi daktilo makinesi pek itibarda. Babı Âli'de daktiloyla yazmayan yazara, tarih öncesinden kalma bir yaratık gibi bakıyorlar. Ne halt edeyim, gerici, merici demesinler diye korkumdan koşup, ben de bir makine aldım. Anlıyacağınız modaya uyduk.

Ne de olsa kalemin hali başka. Bir elinin parmakları arasında kalemin bir elinin parmakları arasında cigaran. Cigarandan bir nefes çeker, kalemini beyaz kâğıt üzerinde kaydırırsın. Fakat şimdi, güya giürlüğüden uzakta yazı yazıyorsun. Parmakların makine-

nin tuşlarında, ya «çat çat» ya «tık tık». Vallahî çattık. Kafanda iskeletini kurduğun komayı mu işleyeceksin, yoksa, gözün, gözliğin ve dikkatin, bir ışıldak gibi tuşların üzerinde «M» nerdeydi «F» ne oldu diye harf mi arayacaksın?

Ne güzel yazıyor, onun kalemine hayranım», «Çok kuvvetli kalemi var», «Kaleminden kârı damlıyor» derler değil mi? Hatta kalem üstüne şarkılar bile yapmışlardır. «Kalemi al eline, bakma elin diline», «Al eline kalemi, yaz başına geleni» şalan gibi. Eee yarın kaleme büsbütün veda edilirse, ne söyleyeceğiz sevdiğimiz yazarlar için, «Onun daktilosuna hayranım», «Çok kuvvetli daktilosu var», «Daktilosundan kan kamıyor». Şarkıları değiştirip, «Daktiloyu al eline, bakma elin diline», «Al eline daktiloyu, yaz başına geleni» diye bağıracağız. Kalem efendisi sözünü kaldırıp, daktilo efendisi mi diyeceğiz?

Evet sevgili dostlar, bir daktilo makinesi aldım. Makine değil, dert aldım. Nasıl ödeyeceğiz bu sekiz yüz elli lirayı? Akbabamın yazısını mı yazarın, taksiti nasıl ödeyeceğini mi düşünürsün.

İki züğürt yolda karşılaşmışlar. Birinci züğürdün üstündeki yeni elbiseleri dikkatle süzen ikinci züğürt, bir gözünü kırıp:

— Nerden yakaladın bunları anlayalım, demiş. Beriki:

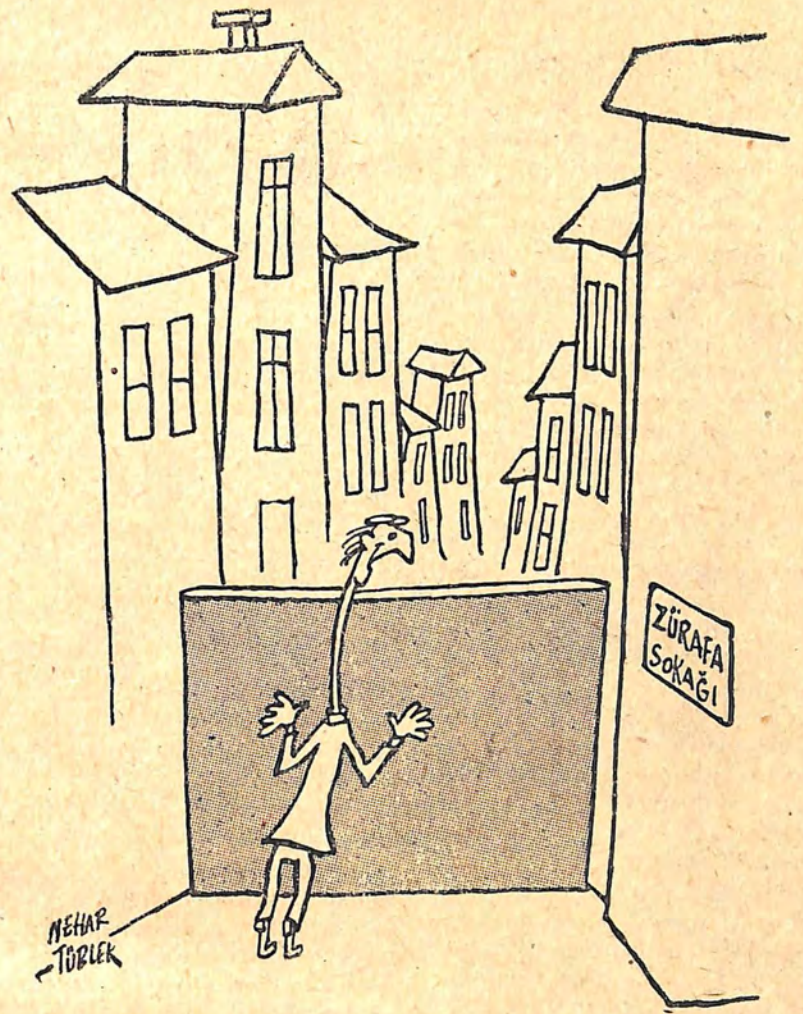
— Hiç durma azizim, ayda kırk lira taksitle bir terzi buldum, gidip sana da ısmarlıyalım, diye karşılık vermiş.

İkinci züğürt bir an düşünmüş:

— İyi ama, demiş, her taksit, kaç taksitle ödenecek?

Kalıbı kıyafeti düzgün züğürt, arkadaşına ne cevap vermiştir, bilmem ama, bizim makinenin taksitleri, züğürt taksitine dönmez inşallah.

Yaşar ÖZEN

Galatada genelevlerin bulunduğu «Zürafa» sokağına duvar çekildi.

Mız... Mız... Mız...

Ankara Radyosunda spiker bir tören anlatıyor:

— Cumhurbaşkanımız...

Vailahi, billâhi dalkavukluk değil, gönülden kabul: Elbet Cumhurbaşkanımız, Türkiye'nin bayrak adamı!

Ama sonra?... Sonra efendim bay spiker devam ediyor:

— Dış İşleri Bakanımız!.. Millî Eğitim Bakanımız!.. Bilmem ne bakanımız!..

Sonra: «Sefaret müsteşarı-muz, Sağlık müdürümüz, Kadastro başkâtibimiz, emniyet komserimiz, trafik memurumuz» a kadar gidecek...

Nedir bu insanları, özel varlıklarından koparıp kendimize mal etmek merakımız?...

— Dış İşleri Bakanı... Millî

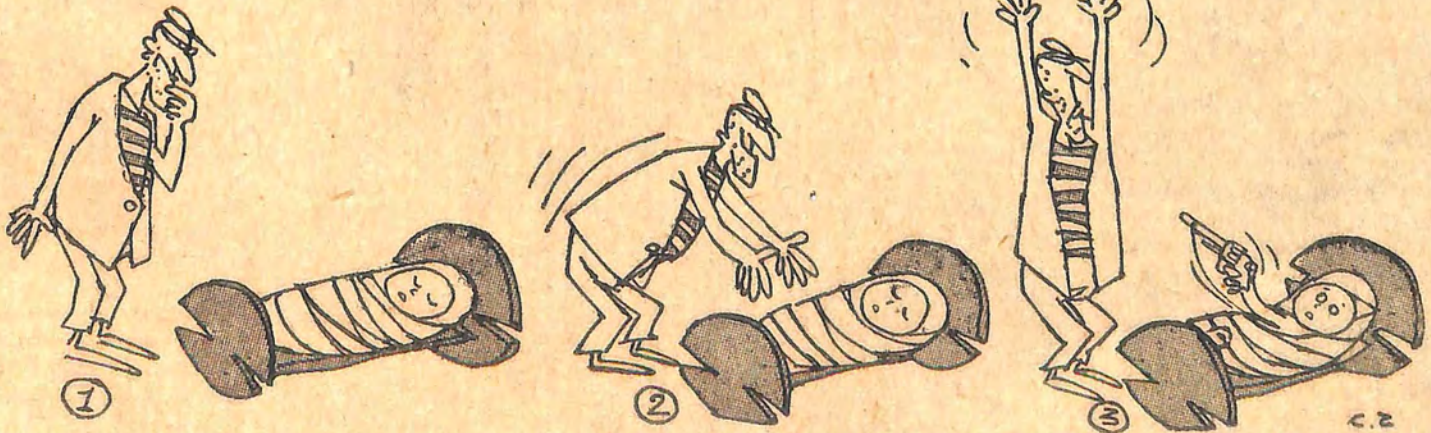
Eğitim Bakanı diyemiyor muyuz?... Mutlaka «muz» mı?...

Eskiden Şehzadebaşının meşhur bir doktor Arif Paşası vardı. Her evin dostu, her ailenin sevgilisi bir doktor... Hastaya geldi mi, daha kapıdan girerken başlardı:

— Ateşimiz nasıl?... İştahımız ne âlemde?... İdrarımız söktü mü?...

Bu durum, bir halk doktoru için sevimli olan bu mahalle konuşmalarını bırakalım artık. Vatanımız, ordumuz, bayrağımız, cumhurbaşkanımız... O kadar!

Ondan sonraki bütün «muz» lar, sadece insanı muzmuz etmek için!

Çocuk kaçırma olaylarına karşı tedbir alınıyor. (Gazeteler)

Gitti

BİZİM PARALAR

Hüseyin Korkmazgil

Milletvekilleri ilk maaşlarını aldılar. (Gazeteler)

KASKETİNİ ensesine yıkıp girdi dükkândan içeri. İki kişi vardı dükkânda. Ayaktâ dikilip, çıkmalarını bekledi. Onlar çıkınca, dükkâncı:

— Aleykümselâm Kâzım efendi, buyuy, dedi.

— Yok, oturmuyacağım... Senden bir ricam var... Biliyorsun elimizdeki malı çıkaramadık. Bir sürü alacak var, hiçbirini tophıyamadık. Bana onbeş günlüğüne bir üçyüz lira verirsen pek memnun olurum.

Kekeç Ziya gözlerini kırparak camdan dışarı baktı:

— Vayyaha gaydaş, dedi, bizde de paya yok bugünlerde. Amma senin için bi yeyden bulup veyeyim.

— Çok ikrama geçer Ziya efendi. Onbeş gün sonra veririm. Birader, alacakları tophıyamadık ki...

— Oluy oluy, sen meyak etme. Buluy veyiyim ben. Yayım saat sonya bi daha uğya, oluy mu şekeyim?

Kâzım efendi çıkınca, Kekeç Ziya kalkıp ardından baktı, sonra kasa-yı açıp bir üçyüz lira çıkardı, çekmeye koydu.

— Deyyuslay, diye söylendi, veysen bi tüylü, veymesen bi tüylü.

Parayı çıkarıp bir daha saydı. Beş dakika sonra bir daha saydı. On dakika sonra bir daha saydı.

— Deyyuslay... Veysen bi tüylü...

Defteri açtı, göze batacak bir yerine iri harflerle «Kâzım Pekdürüst efendiye 300 lira, elden verildi, onbeş gün sonra getirecek» diye yazdı. Bitişik tesbihçiyle terziyi çağırdı:

— Gaydaşım, dedi, biyazdan Pekdürüst Kâzım efendi gelecek. Şu üçyüz liyayı ona veyeceğim, onbeş gün sonya getiyecek. Şimdi senet yap-sam, aklıma kötülük geliy. Allah için şahit olun.

— Peki peki, dediler, haberimiz var. Ama senet yapsan iyiydi...

— Gaydaşım, senet yapsak iyi ama... Onbeş gün sonya getiyemedi mi icyaya veyeceksin. İcyâ gidecek, evinde hiçbirşey bulamıyacak. Aytık işin yoksa biykaç yıl bekle duy. Hem şimdi böyle yapmakla insanlıklayına güvenmiş oluyoyum. Senede bağladım mı, insanlığı bi yana goyuyolay. Yaa, gaydaşım...

Yarım saat sonra Kâzım efendi geldi. Terziyle tesbihçi de hazır bulundular. Üçyüz lirayı alıp gitti.

Bir hafta sonra dükkânın önünden geçiyordu.

— Uğuy lay olsun Kâzım efendi, diye seslendi Kekeç Ziya. Buyuy, bi çay iç.

— Teşekkür ederim, valla çok işlerim var.

— Gel canım, gel yavuu...

Kâzım Pekdürüst'ü zorla dükkâna

sokup bir çay içirdi. O gittikten sonra:

— Böyle yapmazsan olmaz gaydaşım, dedi kendi kendine. Ayasıya aklına düşüymeli.

Gün onbeş deyince beklemeye başladı Kâzım efendi. Akşam oldu, Kâzım yok. Sabah oldu, Kâzım yok. Beş gün bekledi, Kâzım efendinin geleceği yok. Bir ay deyince, Kâzım'ı görebildi.

— Uğuy lay olsun Kâzım efendi, dedi. Ne vay ne yok gaydaşım? Nasılsınız, iyi misiniz?

— İyilik valla, ne olsun? Sizler nasılsınız?

— Eh işte, iyiyiz... Çocuklay nasıl?

— Ellerinizden öperler.

— Şey... Buyuy biy çay iç...

— Şimdi işlerim var. Az sonra geleceğim.

Kâzım ayrılınca, Kekeç Ziya dişlerini sıkarak homurdandı:

— Hiç oyallı olduğu yok heyifçioğ-lunun... Gitti bizim payalay...

On gün bekledi, fakat Kâzım'ın uğradığı yok. Kekeç Ziya başladı iki-de bir dükkândan ayrılıp Kâzım'ı aramağa. Birinde, onu kahvede iskambil oynarken yakaladı. Yanındaki masaya oturdu, öksürdü:

— Öhö öhö...

Kâzım oralı olmadı.

— Öhhö öhhö...

Kâzım yine oralı değil.

— Kâzım efendi.. öhö öhö...

Kâzım dönüp bakmıyor bile. Kekeç Ziya sıkıntıdan boncuk boncuk terlemeğe başladı. Yüksek sesle:

— Oğlum, bana bir çay getiy, dedi.

Kâzım dönüp baktı:

— Oooo, buyur Ziya efendi, şöyle buyur. Bak oğlum, Ziya efendiye...

Ziya efendi bir türlü açamıyordu derdini. Yarım saat oturup kalktı. Bastığı yeri görmüyordu kızgınlıktan.

Onbeş gün sonra dükkânın önünden geçiyordu Kâzım. Kekeç Ziya kapıya koştu:

— Kâzım bey! Kâzım efendi! Kâzım bey! Buyuy bi çay iç, buyuy!...

Kâzım köşeyi dönüp uzaklaştı. Kekeç Ziya delirecekti nerdeyse. Kafasına vurmağa başladı:

— Gitti bizim payalay, namussuzum gitti!..

Aradan aylar geçti. Kâzım efendi-yi töbe göremiyordu. Sonunda caminin önünde karşılaştılar. Bütün cesaretini toplayıp yanaştı:

— Bi dakika, Kâzım bey..

— Efendim?

— Hani, sizin ufak bir hesabınız vardı..

Kâzım Pekdürüst hoptadı:

— Ne hesabı?

— Hani canım...

— Yahu ben size demedim mi, ben-

Zeki

— Yağmur yağıyor!

den habersiz eve öteberi vermeyin diye? Olmaz ki böyle birader...

Kekeç Ziya acı acı güldü:

— Hayıy hayıy, o değil... Hani size elden bi üçyüz liya...

— Haaa, iyi iyi... Vereceğiz onu tabii...

— Çok yıca ediyoyum Kâzım bey.. Onu hemen veysen iyi edeysin.. Bak, döyt ay oldu gaydaşım...

— Akşama görürün seni..

Bir ay daha geçti.

— Yavu Kâzım bey, çok yıca ediyoyum... Valla o gaday...

— Camım, vereceğiz dedik işte... Amma sabırsızmışsın be birader!.. Aaa!..

— Sen biliysin Kâzım efendi... İnan ki elim day... Yoksa..

— Vereceğiz vereceğiz... Elimdeki şeyleri şey edince, hemen şey ederim şeyini... İki gün daha müsaade et...

Bir ay daha geçti.

— Kâzım bey, çok yıca edeyim gaydaşım...

— Oof, çattık belâya yahu! Biraz bekle dedik sana be adam. Elimizdeki şeyleri şey edince hemen şey edeceğiz şeyini işte be birader...

Sekiz ay olmuştu. Bir gün sebze pazarında yakaladı Kâzım'ı, yaka silkti:

— İllallah Kâzım efendi!.. Ben istemeğe utanıyordum aytık. Yahu, vey-sene şu bizim payayı!

Kâzım Pekdürüst, omuzundan baktı Kekeç Ziya'ya:

— Git işine be!

— Efendim?

— Haydi hadi, yaylan bakalım! Yok bende alacağın..

Kekeç Ziya varıp yakasından tuttu:

— İyzına nikâhına mı? İyzına nikâhına mı?

— Bırak yahu, aaa!

— İyzına nikâhına mı? İyzına...

Kâzım Pekdürüst birden oradaki lere döndü:

— Allah için şahit olun, diye bağırdı. İrzına nikâhına sövdü bu benim. Allah için şahit olun!

Yarım saat sonra iki jandarma gelip götürdü Kekeç Ziya'yı. Üç kişi daha vardı karakolda. Başçavuş sor-du:

— Sen buna, ırzını nikâhını şey ederim demişsin..

Kekeç Ziya'nın kızgınlıktan ne dediği anlaşılmıyordu.

— Hayıy hayıy hayıy... demedim.. ırzına nikâhına.. ırzına...

Tanıklar:

— Efendim, dediler, biz oradaydık. Bu adam ırzına nikâhına mı, yoksa ırzını nikâhını mı, birşeyler diyordu ama, iyice anlıyamadık...

— Yani, ırz nikâh lâfları geçti, değil mi?

— Evet, geçti efendim.

— Peki, imzalayın şurayı...

Kekeç Ziya bulut gibi çıktı dışarı. Durmadan kafasını yumrukluyordu:

— Ah kafa, ah kafa!

Gece bir adam geldi Kekeç Ziya'ya:

— Ziya efendi kardeşim, dedi, a-yıp böyle şeyler. Yarın sana birkaç

Vali Tulga: «Cumhuriyet Bayramında fazla taşkınlık görmedim» dedi. (Gazeteler)

ABCE
ABCE
ABCE
abce
abce
dceh
icceh

—Evet paşam, gözliğünüzün camlarını değiştirmek lâzım!

ay hapis, birkaç yüz lira para cezası verseler iyi mi olur? Niye böyle cahillik ettin ki be birader?

Kekeç Ziya yalvarmağa başladı:

— Demedim yavu, demedim be gaydaşım! Bundan sekiz ay önce si geldi benden üçyüz liya aldı. On-

beş gün sonra veyecekti...

Adam sinsi sinsi güldü:

— Tamam işte! Paramı vermedi diye sövmüştün be birader. Ayp böyle şeyler. Bâri bir ikiyüz lira ver de geri alsın dâvasını. Şikâyetim yok desin. Yakışır mı bu sana bre Ziya

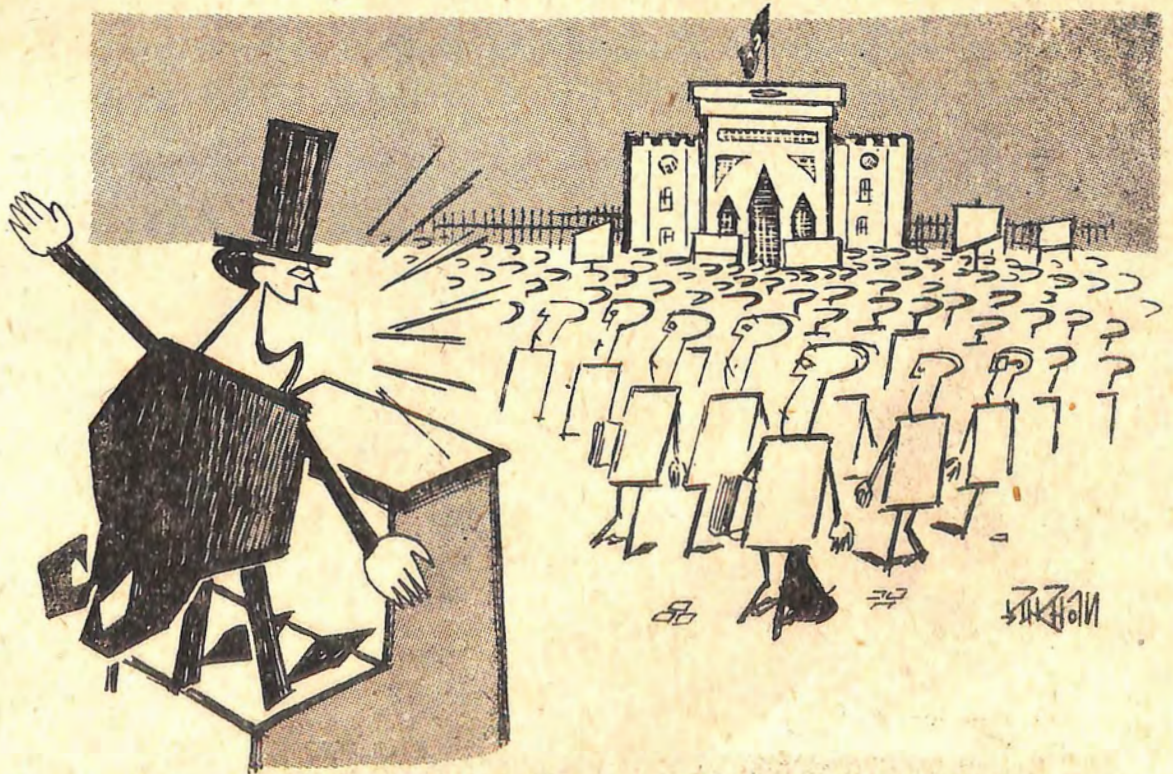
efendi?

Kekeç Ziya kalktığı gibi çöktü adamın kafasına:

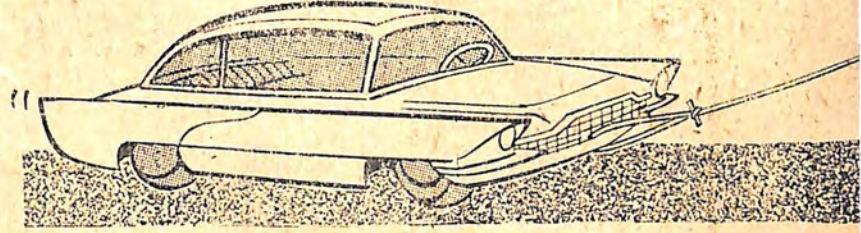
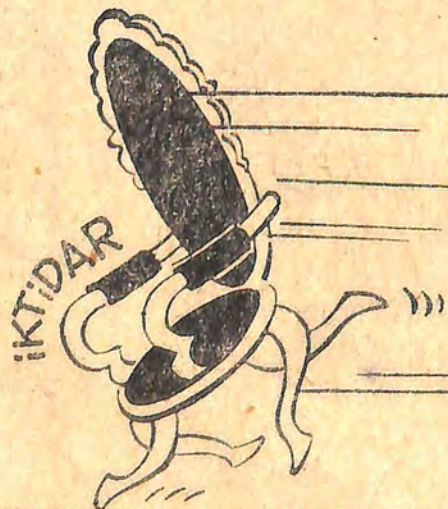
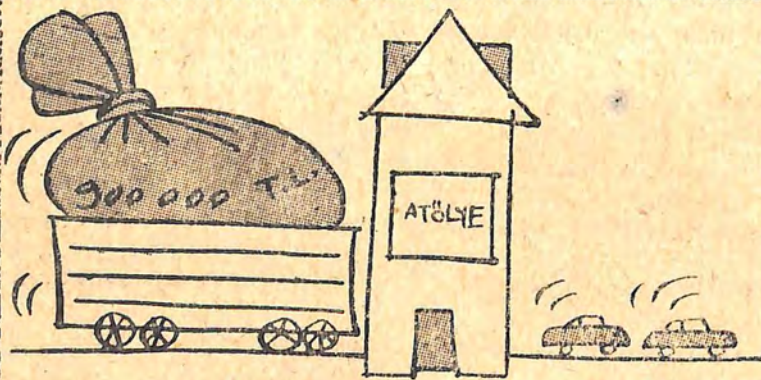
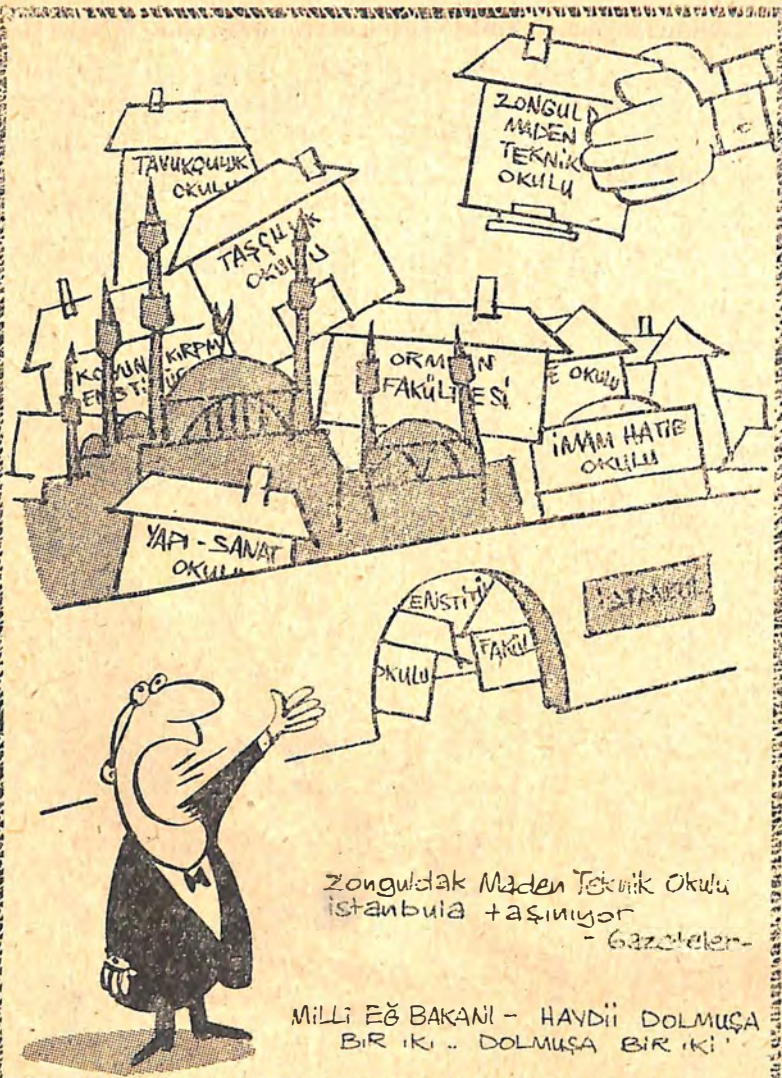
— Ulan senin de ırzını nikâhını, onun da ırzını nikâhını... Hepinizin ırzını nikâhınızı...

Hüseyin KORKMAZGİL

Binlerce genç Üniversiteye giremedi. (Gazeteler)

— Üniversiteye girip te ne olacaksınız?.. Bizim partiye girin de mebus olun!

— Baaak, Paşa

Müjde!

Salonda, derin bir sessizlik hâkimdi. Kadın örgü örüyor, erkek de kitap okuyordu. Birdenbire kapı çalındı. Kadın koşup açtı. Postacının getirdiği mektubu aldı. Açıp okuyunca rengi sarardı, elleri sinirden titremeğe başladı. Kocası:

— Söyle, dedi. Benden bir şey saklama karıcığım. Evlenirken birbirimizden bir şey gizlemiyceğimize, keder ve sevincimizi paylaşacağımıza dair and içmedik mi? Söyle şimdi ne yazıyor bu mektupta?

Kadın boğuk bir sesle:

— Mektup Silvan'dan geliyor, dedi. Şana baba olduğunu müjdeliyor!

Fabrika saati!

İş adamlarınızdan bay F... fabrikasındaki demirbaş eşyayı sigorta memuruna yazdırıyordu. Bir aralık memur, duvardaki büyük saati unutulduğunu görünce sordu:

— Beyefendi, bu duvar saatini unuttunuz, onu sigorta etmiyecek misiniz?

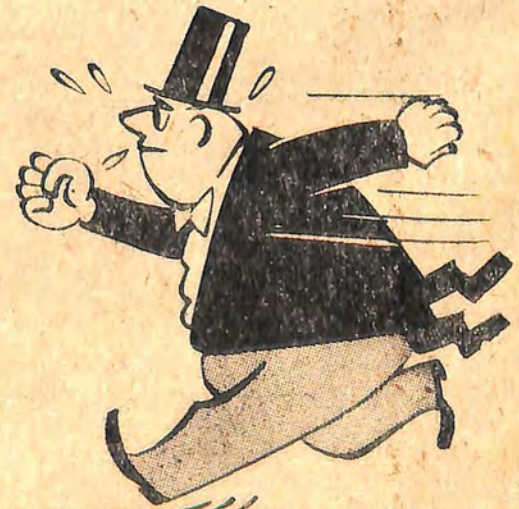
Fabrikatör, mânalı bir gülümseme ile cevap verdi:

— Bu saati kimse çalamaz, sabah-tan akşama kadar, bütün işçilerin, memurların gözleri onda!..

Esnaf, halka iyi muaf

— Gel ulan, sen d

riyet Bayramında kavuştuk!

bam bana ne aldı!

edecek. (Gazeteler)

Hayırlı kaynana!

Kavgadan sonra, genç kadın içi-
ni çekti:

— Ah keşke annemin sözünü din-
leyip evlenmeseydim. Kaç defa ba-
na: Evlenme, evlenme, demişti ka-
dıncağız!

Koca, hayretle sordu:

— Sahi böyle mi söylemişti?
— Yemin ederim.

— Allahım ben bu kadının ne ka-
dar da günahına girmişim, meğer
eli öpülecek hatunmuş!

Son hâtıra!

Vapurda, yanyana oturan kadın-
lardan biri, öteklinin göğsündeki
zarf madalyona hayran hayran bak-
tı:

— Hanımefendi, madalyonunuz
çok şık! Çok kıymetli.

Öteki gültimsedi:

— Öyle mi?.. Bunun yalnız üzerin-
deki kıymetli taşlardan başka, içinde
de benim için tatlı bir hâtıra var.
Kocamın birkaç saç telli...

Beriki müteessir bir tavırla:

— Vah vah, dedi. Demek kocanız.

Öteki sözünü kesti:

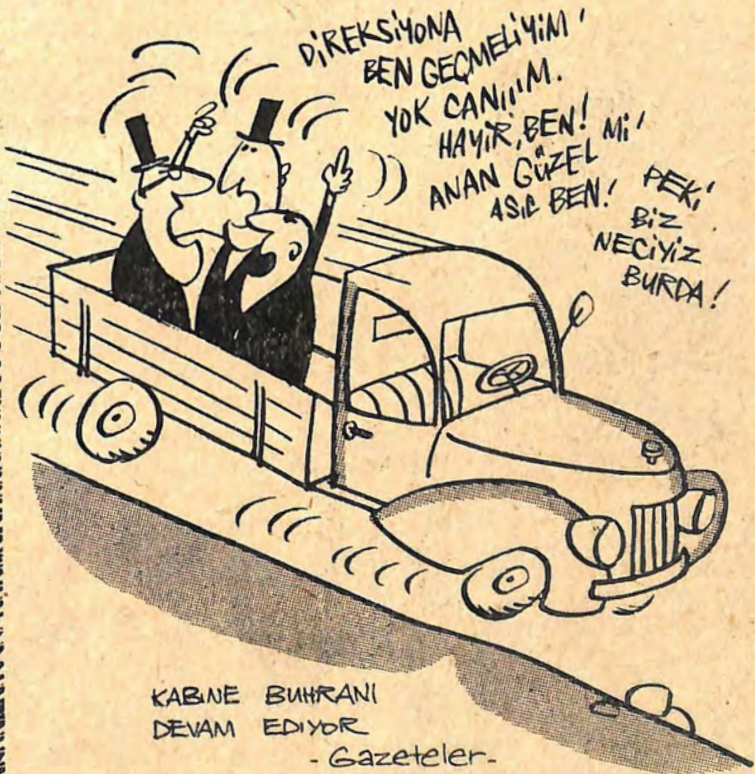
— Hayır, kocam sağdır, ölmedi..
Yalnız kafasında saç kalmadı da...

ayanın filesini taşı!...

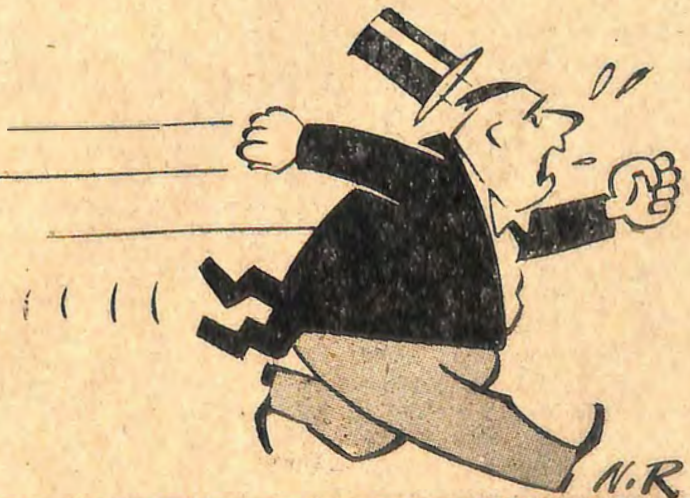
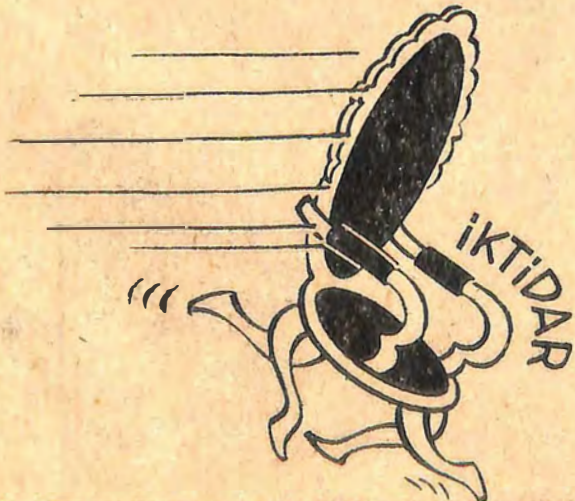
Üniversiteye giremeyenler yürüyüş yaptı
- Gazeteler -

BİR GİREN PİŞMAN.. ..BİR DE GİRMEYEN!

KABİNE BUHRANI
DEVAM EDİYOR
- Gazeteler -

Bugün!

Y AĞMURDAN ve güneşten rengi solmuş mantosu ve tüyleri uyuşmuş eski moda şapkasıyla şehrin ana caddesinde dolaşırken gelip geçenlerin dikkatini gereği gibi çekemiyordu. Yaşı yirmi beş olmasına rağmen içki ve cinsiyet ülfetleri onu kadınlıktan çıkarmış, kadın taslağı haline sokmuştu.

Yanından geçen erkek eğer aceleyle işine gitmiyorsa gözlerini karşı sıradaki evlerin damına diker ve sanki kendi kendine söyleniyormuş gibi:

— Hişt! Buraya baksana! Haydi lokantaya gidelim. İki kadeh rakı içer, bir tabak da et yerim. Çok masraf etmeden gönlünü eğlendirirsin, derdi.

Böyle hitap ettiği adamları görmemezlikten gelmek âdetiydi. Çünkü bunlar karşılaştıkları tekliften sinirlenecek ve polis çağırarak olurlarsa o zaman bu soluk mantolu kadın bütün şirretliği ele alarak ağzını açar, gözünü yumar ve şimdi kendisinden şikâyet eden şu adam tarafından tecavüze uğradığını haykırırdı.

Koca caddeyi bu usul üzere aşağıdan yukarıya ve yukarıdan aşağıya dolaşarak:

— Pisst! Lokantaya gidelim. Neye gelmiyorsun? Paran mı yok acaba? İki rakı, bir et pahalı değil ki... diye seslenir, seslenirdi.

Bazen, gelip geçenlerin neşelilerine çatar, onlar bu kadına alaycı alaycı sorarlardı:

— İki kadeh ete, bir tabak rakıya razıysan buyur bakalım.

Bu «tuhaflığı» duyunca, soluk mantolu, uzun şapkalı mahlûk, ellerile kasıklarını tutarak çatlak kahkahalar atar:

— Aman ne tuhaf adammışsın sen... İlâhi, çok yaşa! Katıltın beni güldüre güldüre! derdi.

Hakikatte kahkahaları samimi değildi. Bütün gayreti, tuhaflık yapan adamın komikliğini beğenmiş gibi görünerek dalkavukluk yoluyla yanaşmak, karnını doyurtmaktı.

Ah, bu soğuk, bu rutubetli havada insanın karnında bir porsiyon et, kanında iki kadeh ispirto bulunması ne mükemmel şeydir.

- 2 -

Kadıncağzın işi o gün çok fena gitmişti. Sokaktan geçenlerin hepsi de sabahleyin ters taraflarından mı kalkmışlardı, neydi? Her kime baş vursa aksi cevap alıyor, bazı kimselerden azar bile işitiyordu. Mahut komiklerden biri ne de ağır eşek şakası yaptı ya: Soluk mantolu kadına kaldırımlardan birinin kenarında biriken yağmur suyunu göstererek rakı yerine onu içmesini tavsiye etti. Ve bu suyun içinde kurbaga yavruları bulunması ihtimalinden dolayı bu suretle karnını doyurabileceğini de söyleyerek aklınca tuhaflık yumurtladı.

Bu soğuk mizah, kaldırım kadını fena halde kızdırdı. Hayli zaman söylene, küfrede bir yürüyüşten sonra karşısına iki erkek çıktı. Bunlardan biri öbürünü durdurarak soluk mantoluyu gösterdi:

ARKADİ AVERÇENKO'DAN

Bir Eğlenti

ÇEVİREN: VÂ-NÜ

— Şu soluk mantoluya bak, Vivi, dedi..

Öbürtü göz süzerek yavaşça:

— Hakikaten enfes şey bu, Pepis. Haydi gel şunu davet edelim. Belki gelir.

Sokak kadınına doğru yürüdüler. Silindir şapkalarını çıkararak, birer reverans yaptılar. Pepiş:

— Muhterem hanımefendi. - diyeerek söze başladı. - Kendi tarafımdan ve dostum Vivi tarafından size en derin saygılarımızı sunarım. Törensiz olarak kendimizi takdime cür'et etmemizin sebebi, bizler avama yani halk tabakasına mensubuz. Cemiyetin yüksek tabakasından siz gibilere nasıl muamele yapılacağını bilemiyoruz. Güzel bakışlarınız ve asil tavrınız bizi cezbedti. Bu gecemizi refakatinizde şenlendirecek olursak kendimizi bahtiyar sayacağız.

Soluk mantolu sokak kadını, âdeti gereğince, ellerini kasıklarına bastıra bastıra kahkahalar attı:

— Aman, ne tuhaf adamsınız siz!

Pepiş sevinçle ellerini çıkararak:

— Gördün mü, Vivi? - diye arkasına döndü. - Yeni dam'ımız ne neşeli bir hanımefendi.

Vivi, bu sözleri tasdik eder gibi başını salladı.

— Size birşey teklif edeceğiz ama, bizi bundan dolayı affediniz.

Kaldırım kadını ya şimdi arkalarını çevirip giderirlerse diye içi titriye titriye sordu:

— Ne teklif edeceksiniz?

— Vallâhi söylemeğe de sıkılıyoruz ama, şey, her halde teklifimizi fena mânaya almazsınız?

Pepiş acele etti:

— Sizi namusumuzla temin ederiz ki, asla hududu aşmayacağız. İçtimai mevki sahibi olan siz Hanımefendinin bize ilham ettiği hürmet dairelerinden asla dışarı çıkmıyacağız.

Kadın, gene: «Tuhafsınız!» diye katılacaktı. Lâkin ciddi bir tavırla:

— Benden ne istiyorsunuz? - demeyi tercih etti.

Vivi, heyecan içinde atıldı:

— Müsaadenizi kötüye kullanmıyacağımıza Allah aşkına inanınız, hanımefendi. Söyleyin, bu akşam bizimle beraber kibar bir lokantada yemek yemekte mahzur görüyor musunuz?

Kadın neşeliydi.

— Ne mahzur göreceğim? Yerim. - cevabını verdi.

— Bizi minnettar edersiniz.

Pepiş böyle söyliyerek eğildi, sokak kadınının kötüleştirmiş kocaman eline dudaklarını değdirdi.

Vivi haykırdı: — Şoför!

Soluk mantolu kadın silindir şapkalı iki şık erkeğin kahkahalar atarak kendisinden uzaklaşmasını beklerken, netice tahmininin aksine çıktı. Dev gibi bir otomobil kaldırıma yanaştı. Vivi kapıyı açtı ve koluna girerek kadının koltuğa rahat yerleşmesine yardım etti.

Sokak kadını: «Üstüme iyilik sağlık! - diye düşünüyordu. - Bunlar da kim? Hızır mı?»

İlk önce aklına, kendisini otomobile bindirdiklerine karşılık teşekkür makamına Vivi'nin boynuna sarılmak ve karşı tarafta yan oturan Pepiş'in kucasına bacaklarını koymak geldi.

Fakat tam o sırada Vivi, zahir kadını rahat ettirmek niyetiyle biraz daha öte tarafa çekildi.

Pepiş sordu:

— Hanımefendiyi Büyük Otelin lokantasına götürsek yakışık alır mı?

— Yüksek tabakaya mensup bir hanımefendi ile oraya gidilir mi hiç? Adeta bar gibi bir yer o dediğin... Maazallah kötü kadınlara filân rastlarız. İyisi mi, Emperyal'a gidelim.

— Hayhay... Merak buyurmayın, hanımefendi. Burası pek kibar. Sizin şahsiyetinizde bir bayanın öyle yerde yemek yemesinde mahzur yoktur.

Kadın, kavalyelerinin yüzünde ciddiyet ve nezaketten başka bir ifade sezemedi.

Ya hakikaten onu yüksek tabakadan zannettilerse?

Emperyal'de bir hususî kabine tutular. Avizelerin bol ışığı altında kadıncağzın soluk leylâkileşen mor mantosu, havı dökülmüş uyuz tüylü şapkası feci manzara arz ediyordu. Fakat kavalyeler bunun farkında değildiler.

— Çerezlerden ne arzu buyurtursunuz, efendim? Havyar, istakoz, fuagra, balık yumurtası?.. Ne seversiniz? İçki kullanıp kullanmadığınızı soracak olursam bu cesaretimden dolayı bendenizi mazur görür müsünüz?

Şampanyalar bile ısırmaladılar. Ah onun canı ne kadar rakı istiyordu. Fakat bunu söylemeğe cesaret edemedi. Çaresiz şampaya içti. Havyarı ellemedi, söğüş yedi.

Mütemadiyen ona birşeyler söylüyorlardı. Fakat o meseleyi «evet» ya «hayır» la atlatıyordu. Lâf olsun diye:

— Bir albay benimle evlenmek istiyor. Fakat ben razı olmuyorum. - dedi. - Çok zengin ama şişman. Şişmanlardan hiç hoşlanmam.

— Aileniz bu işe ne diyor?

— Ailem mi? Hiç. Ailem birşey

söylemiyor. Hem benim burada kimsem yok ki..

— Yâ, buraya seyahate geldiniz öyle mi? Dikkat buyurunuz, efendim. Şehrimizde ahlâk fesadı son haddini bulmuştur.

— Evet! Erkekler çok ahlâksız mahlûklar.

— Biz de sizinle hemfikiriz. - diyerek Vivi kadının çatlak derili pancar gibi ellerini nazikâne öptü.

Pepiş buna derhal itiraz etti:

— Ne yapıyorsun, Vivi? Hanımefendiye ne vadettiğimizi unuttun mu? Belki ellerinin öpülmesini arzu etmezler.

Sokak kadını kızardı:

— Zarar yok. - diye mırıldandı. Pederimin evinde otururken daima elimi öperlerdi de rahmetli ses çıkarmazdı. Pepiş:

— Orası öyle. - dedi. - Kibar ve münevver muhitlerde el öpülmesi mahzurlu görülmezmiş.

— Ananas arzu etmez misiniz?

— Sizin burada canınız sıkılıyor galiba, efendim. Size bir eğlence bulmalı. Ne dersin, Pepiş? Hanımefendiye hemşiremi takdim etsek de arkadaş olursalar.. Fena mı?.. Birlikte tiyatrolara, konserlere giderler.

Sokak kadını, gözlerinde anlaşılmaz bir şaşkınlık, telâş içinde ayağa kalktı:

— Müsaadenizle... Gecikirim diye korkuyorum... Gördüğümüze memnun oldum.

— Aman efendim, sizi nasıl yalnız bırakabiliriz? Otomobile devlethaneye götürelim.

— Yok yok.. Ben yalnız giderim!

- 4 -

Kadın kapıdan çıkar çıkmaz, kavalyeler kahkahalarını havlularıyla tıkadılar. Ve ayak sesleri uzaklaşıncaya kanapenin üzerine sırtüstü yatarak karınlarını tuta tuta güldüler, güldüler...

... Sokak kadını deminki ana caddeye tekrar döndü. Mantosunun yakasını kaldırıp düşünce içinde yürüdü, yürüdü.

Geç vakit meyhaneden çıkan bir adam arkasınca yetişerek kolunu çekti:

— Cicim! Haydi gidelim! - deyince soluk mantolu kadın öfke ve nefret içinde geri döndü:

— Ben senin ağzına göre kaşık değilim, musibet herif, diye haykırdı, Yüksek tabakaya mensup kadınlar artık serbest serbest sokaktan da geçemez oldu... A... Of... İlallah! Terbiyesiz!..

VÂ-NÜ

(Ar. Rek. 22/85)

Bir YILBAŞI GECEŞİ

YAZAN:
PEYAMİ SAFA

Çizen:
BÜLENT SEREN
16

SEVİNİ, ÖNÜNDEN GEÇECEĞİNİ
BİLDİRDİĞİ ANKARAPALAS KAH-
VEHANESİNDE BEKLEDİM...
SAAT 6 YI 10 GECE...

TA KENDİSİ!
EH, VAKTİNDE
GELDİ SAYILIR...

DIŞARI FIRLAYIP
ARKASINDAN
YETİŞTİM.

AMAN YAVAS...
SİZİNLE İKİ KE-
LİME KONUSUP
AYRILACAĞIM!
BURALAR
DEDİKODU
YATAĞIDIR...

PEKİ

YARIN DEĞİL,
ÖBÜR GÜN İSTAN-
BUL'A VAPUR
VAR... O VAPURDA
BULUŞACAĞIZ!

İSTANBUL'DA
İLK İŞİMİZ:
EVLENMEK!

PEKİ

O'OH...

SONRA PARİS!

MÜKEMMEL!

BİR AY BERABER...

YAŞADIK!..

SONRA
AYRILIK!

EYVAH!

FAKAT SANA OTUZ BİN
LİRA TAZMİNAT
VERECEĞİM...

EH...

TAMAM MI?

TAMAM!

ŞİMDİLİK ALLAH AIS-
MARLADIK! BAK, BEN
NE PRATİK BİR KIZIM

AMAN, KALKTI MI VAPUR? EMİN MİSİNİZ?
HALA GELİP BENİ YAKALAYACAK-
LAR SANIYORUM!..

İKİ GÜN SONRA ...

DEVAMI VAR

BES

Genç Kız

Yazan:
RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SUVEREN

— 16 —

«Benim apartmanıma taşın. Odamda iki divan var... Kirayı yarı yarıya öderiz... Kira yüz dolar... Elli dolara da New York'da, daha iyi bir yer bulamazsın.»

Caroline, «Okuyucu olduğum ve haftalığım arttığı zaman hemen yanına yerleşirim,» diye cevap verdi.

«— Aman ne iyi! Ben de o zaman Farrow'un ağız kokusunu çekmem. Pis karı.»

Gregg, sâkin, iyi, eski evlerle dolu bir sokakta, bir Çinli kolacının üstünde oturuyordu.

Apartman meselesi yüzünden Caroline terfi etmeyi büsbütün ister olmuştu. Gün geçtikçe endişesi de artıyordu. Mr. Shalimar'ın kâtibesi işine çoktan başlamış, April de sekreterler kısmına dönmüştü. Bu yüzden Caroline arkadaşından Mr. Shalimar'ın raporları hakkında ne düşündüğünü öğrenemiyordu. «Yalnız her akşam üzeri Mr. Shalimar, Caroline'in masasının önünde duruyor ve, «Raporlara teşekkür ederim,» diyordu. «Tenkitlerinizi al-kayla okudum. İnşallah yanılmışsınızdır.» Caroline fazla heveskâr gözükme veya adamı sıkıştırmak da istemiyordu. Fakat genç kız adamın bir maaşla ona iki işi birden gördürmesinden korkmağa başladı, ne yapacağını da bilmiyordu.

Bu arada genç kız kendisine verilen işleri yapıyor, diğer sekreterlere de yardım ediyordu. Fırsat buldu mu da Mr. Shalimar'ın bürosunun önünden geçiyordu. Bunun bir faydası olacağından değil tabii. Fakat bunu yapmak nedense onu rahatlatıyordu.

Caroline, Miss Farrow'un işlerinin de masasına yığılmağa başlamış olduğunu farketmişti. Birkaç gün hiç sesini çıkarmadan bunları da yaptı. Sonra bir gün Gregg'e, «Bütün bunları sen mi buraya koyuyorsun?» diye sordu. «Bir itirazım yok ama, benim de o kadar çok işim var ki.»

Gregg, «Onları Miss Farrow kendisi getirip masana bırakıyor,» dedi. «Bazan hiç işim yok... Bazan da Miss Farrow ya beni aptal zannettiği veya senin daktilodan hoşlandığı için kâğıtları senin masana bırakıyor...»

«— Hoşlandığı için mi?» Caroline düşünceliydi. «O belli olmaz.»

Kendi işi zaten fazlaydı Caroline'in, bir de bunun üstüne Miss Farrow'un yazıları gelince durmadan çalışmağa başladı. Eve döndüğü zaman çok yorgun oluyor, kitapları da artık eskisi gibi zevkle değil, zorla

okuyordu. Miss Farrow'un yazılarını sıraya sokup, başka zaman yazabilirdi. Fakat kadın hemen her kâğıdın acele olduğunu iddia edmekteydi. «Derhal yazılın!», «Bugün yazılın!» Caroline diğer kızlardan daha iyi olmadığını biliyor, Miss Farrow'un bilhassa kendisini seçmesinin sebebini anlıyamıyordu.

Bir akşam üzeri saat beşe çeyrek kala işlerini tanımlarken, Amanda Farrow odasından çıkarak ona geldi ve masanın üstüne bir deste mektup bıraktı. «Bunlar düzeltildi. Daktiloyla yazar ve gitmeden evvel masamın üstüne bırakır mısınız, Miss Bender?»

«— Bunları bugün bitirebileceğimi zannetmiyorum, Miss Farrow.»

Miss Farrow'un gözleri kısılmıştı, derin bir nefes aldıktan sonra, «Buraya bak, köpek!» dedi. «Sen kendini «okuyucu» zannediyorsun, ama değilsin. Sen sadece bir daktilosun, bunu aklından çıkarma. Anladın mı?» Dönerek çabucak odasına gitti.

Mary Agnes, «Ne dedi?» diye sordu. «Ne dedi? Tokat yemişsin gibi bir halin var.»

Caroline o kadar fena olmuştu ki, kendini tutmasa, hüngür hüngür ağlıyacaktı. Fakat bir an sonra, kadının hareketini tahlil edince, içinden gülmek geldi. Mary Agnes'e dönerek, «Galiba,» dedi. «Kadın bana yakında «Okuyucu» olacağımı müjdeledi.

Bir taraftan da, «Ne garip,» diye düşünüyordu. «İnsan ofis cereyanlarını ne çabuk fark ediyor... Korkular... Kıskançlıklar... Dolaplar...» Hiç kimsenin korkmadığını düşünmek doğru değildi. Mr. Shalimar haris gençlerden korktuktan sonra Miss Farrow haydi haydi telâşa düşerdi. Büronun bel kemiği işlerini doğru dürüst yapmakta başka arzuları olmayan, saat tam beşte ortadan kaybolan Mary Agnes gibi kızlardı. Fakat herkes Mary Agnes gibi olsaydı, Fabian para kazanamazdı. Bunu da Mr. Fabian'dan, Mary Agnes'in kendisine kadar herkes biliyordu. Herkesi korkutan heveskâr gençlerdi. Ve Miss Farrow gibiler o kadar tetikteydiler ki, bunu, yeni gelenin daha kendisi farketmeden anlayıveriyorlardı. Caroline kendi kendine «Hiç kimseye zarar vermeden, yükseleceğimi düşünürdüm,» dedi. «Ne de safmışım!... Halbuki ben kimseye zarar vermek istemiyorum. Bunu nasıl yapacağımı bile bilmiyorum.»

Mary Agnes, «Bak buna çok se-

vindim,» demekteydi. «Buraya geleli çok da olmadı. Fakat «Okuyucu» olacaksan, Miss Farrow'un işlerini de yapman lâzım değil ki. Bu gidişle, onun işinden Mr. Shalimar'ın kitaplarını okumağa vakit bularmıyacaksın.»

Caroline, «Nasıl başlayacağımı bilmediğimi söylüyordum,» diye düşündü. «Bu işi Mary Agnes bile benden daha iyi biliyor.» Genç kıza döndü «Haklısın. Teşekkür ederim, Mary Agnes.»

O akşam asansörle aşağı inerken, Mr. Shalimar'a ertesi günü söyleyeceklerini düşünüyordu. Koltuğunun altında da yine kitaplar vardı tabii. Adamla o akşam konuşmayı istemişti. Fakat Shalimar'ın kapısı kapalıydı, üstelik Mrs. Nature'un başına sardığı Alvin Wiggs denen çocuktan daha kendisini görmeden nefret etmeğe başlamıştı. Zira o genç, Caroline'le genç kızın yavaş yavaş çok ehemmiyet verdiği gaye arasında bir mânia gibi yükselmekteydi. Alvin Wiggs'in telefondaki mütereddit sesi de hiç hoşuna gitmemişti. Bu ses ona, koltuğunun altındaki kitap kadar bile bir şeyler vâdetmiyordu.

Caroline'in annesi ise durmadan, «Bu kadar çalışma,» deyip duruyordu. «Git, gez. Durmadan çalışmakla olmaz ki...»

Caroline ona, «Biri çağırırsa gezerim,» demişti. İşte biri çağırmıştı şimdi. Onu binanın kapısının önünde bekliyecekti. Genç kız dışarı çıkamaz, Alvin Wiggs'i o zamana kadar hiç görmemiş olmasına rağmen, derhal tanıdı. Kalabalığın içinde ne yapacağını bilmez bir halde dolaşan, döner kapıdan girip çıkan, her kızı endişeyle süzen bir oydu. Otuz yaşlarında, orta boylu, çıplak kafalı bir gençti.

Caroline durur durmaz, yüksek sesle, «Caroline Bender?» diye sordu. «Siz Caroline misiniz?»

Genç kızın ismini duyan Fabian'dan birkaç memur dönerek merakla baktılar. Caroline kaçacak yer arıyordu âdeta. Hafifçe, «Evet,» dedi. Sonra adamı kolundan tutarak hızla yürüttü.

Alvin Wiggs genç kıızı tepeden tırnağa kadar süzmekteydi. Islak gibi duran, kahve rengi gözlerinde korkmuş gibi de bir ifade vardı. Caroline onun kolunu bırakarak, nazik bir tavırla, «Siz Alvin Wiggs olacaksınız,» dedi.

«— Evet.»

«— İyi...»

Bu defa Alvin Wiggs onu kolundan tutmuş yürütüyordu. «Schraffts'da yemek yeriz.»

Genç kız, «Schraffts,» diye düşündü.

Yıl sonu çekilişinde BİR TALİHLİYE 500.000 LİRA

3 adet APARTMAN DAİRESİ

10 adet ARSA

Bir adet 50.000 Lira

4 adet 25.000 Lira

1.100.000 Lira

TÜRK TİCARET BANKASI

CEM'AN

BU İKRAMIYENİN SAHİBİ NİÇİN SİZ OLMİYASINIZ

1961 Yılı sonu BÜYÜK İKRAMIYELER çekilişine katılmak için 15 Kasım 1961 günü akşamına kadar bütün tasarruflarınızı Bankamızda toplayınız. Hissasızlarda en az 200.- lirası bulunanlar vadeli 50.- vadeli 100.- lirasına bir kur'a dâhil olarak çekilişlere katılabilirler.

(Reklâmcılık 2599/89)

(Devamı var)

O ANDA BİR TABANCA
PATLAR. CİHAN ŞAM-
PİYONU KARA İBRAMIN.
SULU ORTAĞININ TABAN-
CASI ELİNDEN FIRILAR.

PATATES Şövalyeleri

— 38 —

Clotilde tekrar aklını başına topladı.

— İşte yine insanların şükranı, diye içini çekti. Bereket aklı başında bir insanım da sizin kaderinize kulak asmiyorum. O uğursuz talihinizden sizi çekip çıkardım bu, yüreğimin merhamete gelmiş olmasındandır.

Clotilde yer aldı ve iki kişizadeye oturmalarını işaret etti. Sevgili hoştu, şaraplar en dindar papazı baştan çıkaracak kadar nefisti ve yemişler tadı insanın damağında kalan yemişlerdi. Yalnız konuşma hata hata üzerine oldu.

Kahvenin üzerine Clotilde, —en iyisi de buydu— Sett'e döndü ve gülererek ona dedi ki:

— Yorgunluktan, heyecanlardan halsiz düşmüş bulunan mösyö Settembre'nin sıcak bir yataktan başka birşey arzulamadığına şüphem yok. Kabineniz hazır, mösyö Settembre. Sıkılmayınız.

Settembre hemen anladı, tekrar tekrar teşekkür etti, ayağa kalktı ve kapıya doğruldu. Sonra fikrini değiştirdi: Birşey unutmuştu.

Tahta bacağı/almağa giden Sett'e Fil:

— Mösyö Settembre, dedi, matmazel Troll'e, mösyö Pis'nin yokluğunda, gene mösyö Pis'nin tahta bacağına maaş vermek isteyip istemediğini sorsanız, iyi edersiniz. Ayın sonundayız, zavallı tahta bacak da, bu öpücüğü hak etti doğrusu!

Settembre kibar bir çocuğu: Adı geçen tahta bacağı, sinirli sinirli tekme savurarak dışarı çıktı ama, gülüşü geminin duvarlarında uzun zaman çınladı.

Ortalık yeniden sütlüman olunca, Clotilde bir gül aldı ve gülü yavaş yavaş o güzelim burnuna yaklaştırdı. Besbelli konuşmağa yelteniyordu ama Fil, ağzını açmağa zaman bırakmadı ona.

Hafif bir sesle:

— Matmazel Troll, dedi, artık muzipliğin zevkiselimle, ketumiyetle taşkın hale gelmiş olduğunu anlıyorum. Bu yüzden bu işe devam etmek, doğrusu, mübalâğa etmek olacak. Bu son firar için yapılan korsanlık işinde sizi suçlandırmak istemiyorum: Bu bizi artık çetrefil bir durumdan kurtarıyor. Aklımı başıma toplamak istiyorum; iyice kabul ediyorum ki ekspresin çalınması gibi ipe sapa gelmez bir suçlama üzerinize yüklenemez...

— Haksızlık ediyorsunuz, mösyö Dublê, zira bu suçlama bana yüklenbilir: Avukat Smitson'un tesirinde kaldım. Siz eğer, uzun zamandır Amerika'nın en namlı insanı oldu-nuzsa, bunu size benim sağlayan...

Filimario kendini zor tuttu: Dayanamıyordu bu kıza.

— Güzel; bu biçim kahramanlık-tan ibret alalım da, sonucuna varalım bunun: Bıçak kemiğe dayandı, matmazel Troll! Terbiye sınırlarını aşmak istemiyorsanız, kaptanınıza Nevaslippe'e yol alması için emir vermek zorundasınız. Bu andan tezi yok, Pis'nin, iki şahit ile noterimin zararlarını ödeyiniz. Artık sonra, gönlünüz neresini isterse oraya, cehennemin dibine bile gidebilirsiniz.

— Kibar dilinde unuttuğu sözleri işitince, bir Dublê'nin çileden çıktığını görerek duyduğum memnunlu-ğu size anlatmağa dilim varmıyor. Mösyö Dublê, bir oduncu hamalı gibi konuşuyorsunuz. Size sıcak sıcak şunu söyleyeyim ki Nevaslippe'e gitmekten bilhassa sarfınazar edeceğim. Bir yelkenli gemide bulunuyorsunuz, böyle bir yolu göze almak çok tehlikeli olur. Bundan başka, teşebbüsüne son vermeden önce, şu iki nokta önemli: Bana gösterdiğiniz bunca küstahlıklar için ya ben-den yana yakula özür dilemelisiniz ya da gene estek-köstek evlenmelisiniz benimle.

Filimario:

— Sizinle evlenmektense, on da-

macana Hintyağı içerim daha iyi! diye bağırır.

— Duygunuzu anlıyorum. Ama tarihi Hintyağı şişesini yanında taşıyan noteri nerelerde bulacaksınız? Bu sayın noter şimdi yolculuk etmede; güzel manzaralar görmede. Deniz engindir. Günün birinde ona rastlayıp rastlamayacağınızı kim bilir? Mösyö Dublê, Arjantin'e gidiyoruz şimdi. Orada benim kum gibi dostum var, bana kalırsa işler kolaylaşacak; mösyö Dublê'nin yelkenleri suya indirmesi işinize gelir. Benimle evleneceğiniz gün o kadar bahtı-yar olacağım ki!

Filimario ağır ağır ayağa kalktı. Bir Dublê alayı, temiz soydan şövalyelerden ve kibarlardan devşirme bölükler, kızgınlıklarını avazları çıktığı kadar bağırarak giderirlerdi, Filimario da bar bar bağırarak hareket ediyordu. Elleri Clotilde'in yumuşak saçlarına dolanıyordu, kızı yere yığıyordu, ve okkalı bir tokat aşkediordu... Clotilde gık demiyor, bağırılmıyordu; güzelim bir sıkıntı içinde, ama deli deli, kamaranın en uzak köşesine doğru geri geri çekildi.

Bu sırada Grilling birden sarsıldı; güvertede bir cehennem gürültüsü-

dür koptu; kapı açıldı ve eşikte, elerinde tabanca, Ketty göründü.

★

Bu hikâyenin akışını düzenleyen sağlam bir mantıktır. Sarışın kaçakçı gökten düşmüyordu besbelli; hat-tâ, tesadüfün kanadına binmiş, gelmiyordu. Grilling saat 8.30 da New-York limanından demir almıştı ve, o akşam, saat dokuzda, sapsarışın (kahvedeki işini bitirdikten sonra sarışın olmuş) Ketty, Giorgino'nun yanında, büyük Mog holünde keyifli keyifli çene çalıyordu.

Giorgino tepeden inme:

— İçim rahat, dedi, bu cehennemlik kız nihayet başımızı belâdan kurtardı gibi. Adının etrafında yapılmış ilân, üzerine polisi saldıran düşmanlar, onu gık bile demeden sıvışmağa inandırdı. Ben de, onun için güzel bir yelkenli kiraladım, artık bu akşam Arjantin'e gidiyor. Öyle ki yarım saat önce yola çıkmış bile olmalı.

Ketty şiddetle biçarenin kolunu tuttu.

Korkunç bir kuşkuyla kapılarak:

— Ne bu yelkenlinin adı? diye sor-du.

Giorgino sâkin sâkin:

— Grilling, dedi.

Sonra zavallı Giorgino, hiçbir şey anlamamağa başladı artık.

Dümcü hariç, Grilling teknesinde herkes uyuyordu. Ketty, peşinde Giorgino ile 15 kaçakçı, bir çarpıda şöyle yanlamasına sokulduktan sonra, Grilling'in güvertesine çıktı ve işin elebaşısı kesildi. Derken arka salonun kapısına yürüdü ve bir tekmede açtı kapıyı.

Tabancasını çekerek alaylı alaylı:

— Akşamlar hayrolsun, matmazel Troll! dedi. Siz milyoner olarak belki pek iyi olabilirsiniz ama ben, korsan olarak, sizden daha yamanımdır ha. Böyle bir yavaşma hareketini Morgan bile yapmadı ömründe.

Clotilde kapı aralığında başlarını uzatı uzatı veren adamlara korkarak baktı: Yüreği ağzına gelmiş, korkmuştu gerçekten.

Ketty:

— Bill, dedi, sen tayfa ile uğraş. Her şey sessizce olup bitmeli: şişirilmiş bir göz bile istemem.

Bill:

— Peki! diye karşılık verdi. Zaman geçirmek için, köşe-kapmaca oynarız.

Ketty arkasını dönmeksizin:

— En ufak aptallık etmeğe lüzum yok, diye bağırır. Jeannette'i ve Grilling'i birbirinden yirmi metre aralıkla ilerlet. Kıyıya pek yakınız, her an için bir tehlike olabilir.

(Devamı var)

K-19

**YAŞASIN! PIVALE den
1000 Lira Kazandık!**

5 İKRAMİYELİ
AŞÇIBASI RESMİNİ
KE S İ P YOLLAYINIZ
1 Adet 1000
4 , , 250
10 , , 100
LİRA KAZANIRSINIZ
P.K. 825 İZMİR

Reklâmcılık — 2344/89

BİR FIKRA ANLATIR MISİNİZ?

— Hımm... Zor iş bu. Üç gün izin vermen lâzım!..

Hakkı DEVRİM

Çizme!

Romalı meşhur General Agrippa, bir muharebe gecesini arkadaşlarıyla konuşuyormuş. Mevzu, generalin gençliği, güzelliği, asaleti, zekası, kültürü dillere destan olan karısı. Kadın aynı zamanda imparator Ogüst'ün kızıdır. Ne var ki, damadın karısından ayrılmak istediği ıstıtilmiş ve arkadaşları nihayet o gece, bu akıl almaz haberin doğru olup olmadığını generale sormuşlardır:

— Bütün Roma senin karına hayrandır Agrippa. Herkesin hasedini çeken bir izdivacı nasıl oluyor da bozmayı düşünmüyorsunuz?

Agrippa bir an susmuş. Sonra ayağındaki pırl pırl çizmeyi göstererek:

— Nasıl, demiş; çizmemi beğeniyor musunuz?

Koro halinde cevap vermişler:

— Harikulâde.

— Ama ayağımı sıkıyor.

✱

Centilmen!

Bir Yunan filozofu, yeni evlenen bir genci kenara çekmiş şöyle demişti:

— Karın güzel mi, çirkin mi bilmiyorum. Eğer güzelse ona bu güzelliğini söylemene lüzum yok. Onu senden iyi bilir. Fakat ona ara sıra: «Ne kadar zarıfsın» de. Bu söze inanır, çünkü öyle olmayı ister. Eğer karın çirkince ona her ne pahasına olursa olsun: «Ne kadar güzelsin» demeğe gayret et. O zaman «Bir centilmenle evlendim» diye sevinecektir.

Recai ÜNLÜ

Hisse!

Bir Bektaşî dedesi, her yıl ektiği tarlasından az mahsul aldığından Tanrı ile ortak olursa iyi bir verim elde edebileceğini düşünmüş ve Tanrıya şöyle yalvarmış.

— Ben ekeceğim, biçeceğim, harman yapacağım, ne çıkarsa yarıyarıya. Vermesi senden, çalınması benden.

Erenler tarlayı sürmüş, ekmiş, yağmurlar vaktinde yağmış, havalar iyi gitmiş ve bol bir mahsul elde edilmiş.

Harman yapılmış, iş taksime gelmiş... Bektaşî, ölçeği eline alarak bir sana.. bir bana diye mahsulü ikiye bölmüş. Amma Tanrının hissesinde gözü kalmış.

— Yahu, demiş, sende çocuk yok. Bu mahsul sana çoktur. Hissenin yarısı da benim olsun. Tanrıya ayırdığının yarısını da almış. Amma onda da gözü kalmış.

— Hem, demiş, sen mekândan münezzehsin, yemez içmezsin.

Bu buğdayı ne yapacaksın. Kalanı da kendi hissesine aktarmış..

Derken hava kararmış. Bir fırtına, bir yağmur, seller gelmiş ortada duran buğdayı almış götürmüş...

Korkusundan bir ağacın kovuğuna saklanan erenler, yağmur esnasında çakan müthiş bir şimşek ve şiddetli bir gökgürültüsü esnasında, başını kovuktan çıkararak bağırarak:

— Yahu demiş, sen verdin, sen aldın... Bende hakkın kalmadı ki... Ne diye çırağ yakarak beni arıyorsun...

Hamid ERCAN

Milletler

Gülüyor

Geçmiş zaman

Öğretmen talebelerine fiil çekimlerini öğretiyordu. Epeyce anlattıktan sonra içlerinden birini kaldırıp sordu:

— Anlattıklarımı iyice anladın mı Jear?

— Evet efendim!

— Peki «ben güzelim» desem bu hangi zanmandır, söyle bakalım?

— Geçmiş zaman öğretmenim!

Papağan

Kuşçudan bir papağan satın almağa gelen müşteri, şatafatlı bir papağanın önünde durdu:

— Ne güzel hayvan bu böyle!

— Evet efendim; aynı zamanda çok nadir rastlanan bir papağan cinsindendir ve küp şeklinde yumurtalar yumurtlar!...

— Konuşur mu?

— Pek konuşmaz, yalnız ara-sıra «ay» diye bağırır.

Süt

Öğretmen tabiat dersinde tah-taya kaldırdığı talebesine sordu:

— Anne sütü, niçin inek sütünden daha üstün sayılır?

Talebe tereddütsüz cevap verdi:

— Ambalâj şekli çok daha güzeldir de onun için!...

Yaz mevsimi

Londrayı ziyaret eden bir turist şikâyet ediyordu:

— Sis, sis, sis, yağmur, yağmur, yağmur! Allah aşkına bu İngiltere'de yaz mevsimi ne zaman gelir?

Şu cevabı aldı:

— Bunun zamanını kestirmek biraz zordur Sir, geçen sene bir çarşamba günü gelmişti!...

— Büyüyünce ne olacaksın? — Beyaz adam!

Teminat

Müstakbel baba çok telaşlı idi; hastane koridorunu bir aşağı, bir yukarı dolaşıyor ve durmadan sigara içiyordu. Bir ara yanından geçen doktorun yolunu keserek:

— Doktor, dedi; bilemezsiniz ne kadar korkuyorum...

Doktor, kaşlarını çatıp teminat verdi:

— Korkup endişe edilecek hiç bir şey yok; en zor vak'alarda dahi babayı daima kurtarmışım-dır.

Tedbir

Oda hizmetçisine:

— Amelie, diyordu; kapıya vurmada odaya girme huyundan vazgeçmellsin. Soyunuyor olabiliyim, sen girdiğin sırada...

Hizmetçi teminat verdi:

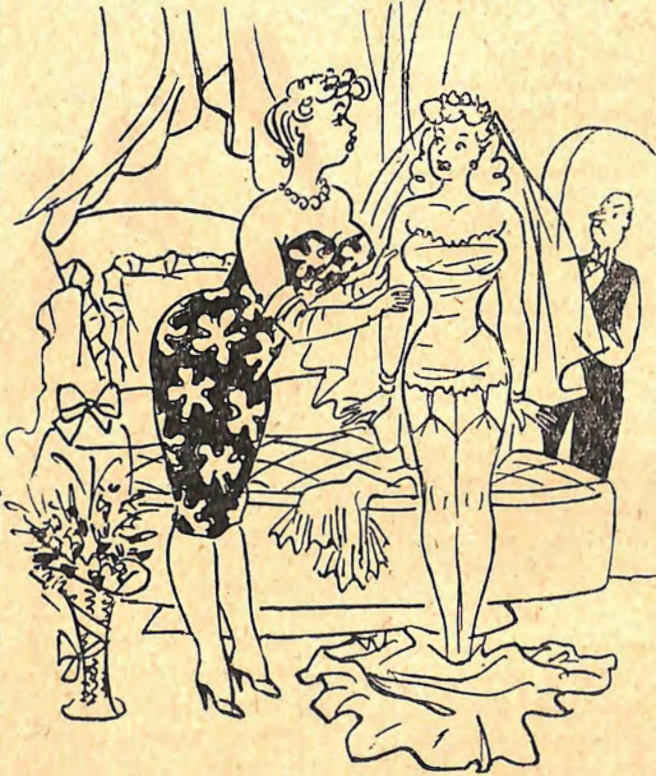
— Merak etmeyin mösyö, içeri girmeden önce daima anah-tar deliğinden bakardım...

Kuvvet gösterisi!..

dünya

Kahkaha

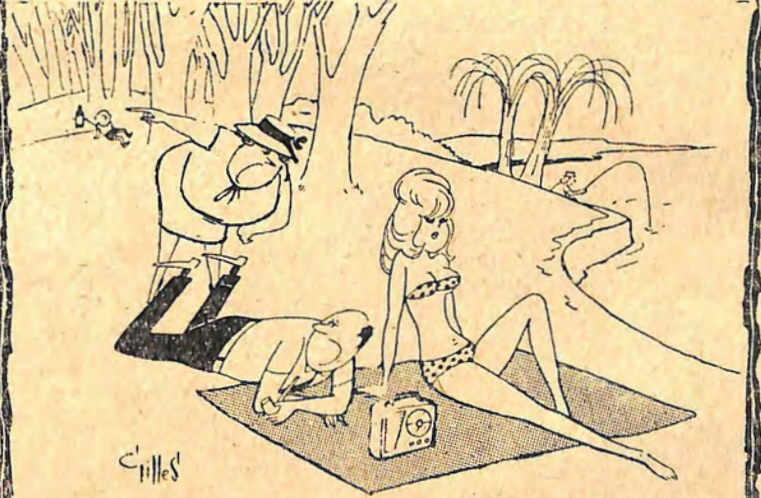
-AMAN KIZIM, İLK KOCAN SANA
HİÇBİR ŞEY ÖĞRETMEDİ Mİ?

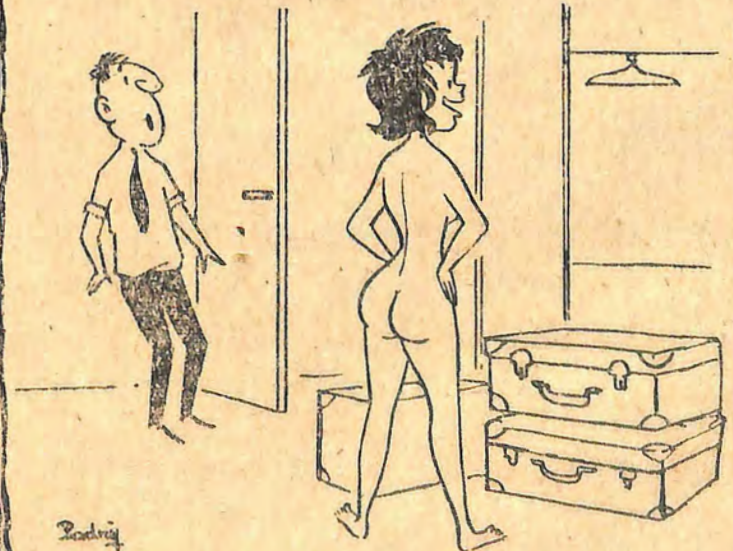
-BANA DA HER GECE ELLİ BİN LİRA
VERSİNLER DE BAK, BUNDAN ALÂ-
SINI YAPARIM !..

-BİR AMERİKAN TAKDİM EDEYİM Mİ ?
-TESEKKÜR EDERİM, İKTİ ALMAN'IM VAR...

LAH ALLAH, BİRAZ MÜZİK DİNLE-
MEKTE NE FENALIK VAR KARİCİĞİM ?

-NEYSE, BÜTÜN ESYALARIMI
VALİZLERE SİĞİRDİM !..

[illegible]

**4 Kasım akşamına kadar
Ziraat Bankasında
toplayınız.**

açtıracığınız bir tasarruf hesabı sizi yeni yılda Milyoner edecektir.

Akbaba

-COCUKLAR BİZDEN
ÇABUK ANLAŞTILAR!

-İŞTE PLÂKA, NE CEZA
YAZACAKSIN BAKAYIM?..

ERKEK - AH BİR YAĞMUR YAĞSA, NE
KADAR SEVİNECEĞİM...

SONBAHAR YAĞMURLARI !

YAZISIZ